

ב"ה • ערב שבת קודש פרשת בלק • י"א בתמוז התש"פ

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

התקשרות

א'שנ"ד

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפרשת השבוע
• הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • סוגיות בתורת
רבינו • זמנים • יומנים ותאריכי חב"ד • שניים מקרא ואחד
תרגום

צעירי
אגודת
חב"ד

במקום ש"שכינתא שריא" נמצא גם הרבי, להיותו תמיד ביחד עם השכינה... וכיוון שנמצאים כאן יהודים כאלה שבשמחת תורה שעבר היו יחד עם הרבי, ויהודים כאלה שקיבלו ברכות והבטחות מהרבי,

האמת היא שגם ברכות הן הבטחות, כי הרבי אמר פעם: 'בקשה שלי היא פקודה', ומובן, שעניין זה הוא (לא רק למטה, אלא) גם למעלה, ונמצא, שהברכה של הרבי, שזוהי בקשה מהקב"ה, היא פקודה להקב"ה כביכול, ובמילא, הרי זו גם הבטחה - ייקחו משקה, ויציירו לעצמם פניו של הרבי, ויאמרו לחיים... ויבקשו או אפילו ידרשו את קיום ברכותיו והבטחותיו.

(ליל שמחת תורה תשי"א, תורת מנחם כרך ב' עמ' 43)

4 < דבר מלכות • 7 < משיח וגאולה • 8 < ניצוצי רבי • 11 < סוגיות בתורת רבינו • 13 < לוח השבוע • 18 < עת לדעת • 22 < שמות

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זמן ק"ש	סוף חצות והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	72 ד' לפני הזריחה	120 ד' לפני הזריחה						
ו' י"א בתמוז	4.12	3.03	4.39	9.10	12.45	1.20	7.50.6	8.18
ש"ק, י"ב בתמוז	4.13	3.03	4.40	9.10	12.45	1.21	7.50.5	8.18
א', י"ג בתמוז	4.13	3.04	4.40	9.11	12.45	1.21	7.50.4	8.18
ב', י"ד בתמוז	4.14	3.05	4.41	9.11	12.45	1.21	7.50.2	8.18
ג', ט"ו בתמוז	4.14	3.06	4.42	9.11	12.46	1.21	7.50.0	8.18
ד', ט"ז בתמוז	4.15	3.07	4.42	9.12	12.46	1.21	7.49.9	8.17
ה', י"ז בתמוז	4.16	3.08	4.43	9.12	12.46	1.21	7.49.6	8.17
ו', י"ח בתמוז	4.16	3.09	4.43	9.12	12.46	1.21	7.49.4	8.17

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת		ירושלים		תל-אביב		חיפה		נאר-שבוע	
הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
בלק	19:13	20:31	19:28	20:33	19:28	20:35	19:21	19:29	20:32
פינחס	19:12	20:29	19:27	20:32	19:27	20:33	19:20	19:28	20:30

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו • יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

מערכת: לוי יצחק שייקביץ, יוסף יצחק אולידורט,

אליהו קעניג, אברהם מרינובסקי

מו"ל: המרכז לעזרי שליוחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org

ISSN 7474-0793 • גיליון 1354

פרשת בלק | להפוך את בלק

...כיצד יתכן שפרשה בתורה נקראת בשם זה - שם של גוי רשע, ובפרט על-פי המבואר באור התורה (תתק ואילך) שהשם 'בלק' הוא מלשון "בולקה... ומבולקה", שזה מורה על היפך העניין דישוב העולם, היפך הבניין והתיקון?!

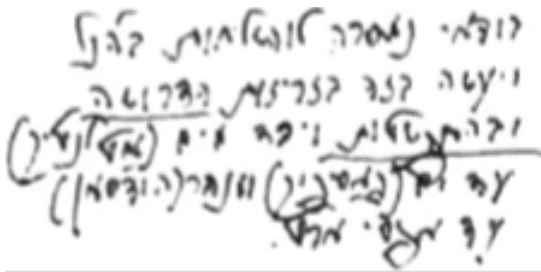
והביאור בזה: כללות קיומו של ה'רע' בעולם הוא כדי שיהיה העניין ד"גם רשע ליום רעה", היינו "שישוב מרשעו ויעשה הרע שלו יום ואור למעלה" (תניא פרק כ"ז). כידוע, ש'יום' מורה על עניין האור והגילוי, כמו שכתוב "ויקרא אלקים לאור יום", וזהו "וגם רשע ליום רעה", שמהפכים את הרע לעניין של "יום ואור", על-דרך העניין ד"לילה כיום יאיר".

...וזהו כללות ענינו של בלק, שתכלית הכוונה בזה היא להפוך זאת לקדושה, אתהפכא חשוכא לנהורא.

ועל דרך לשון חז"ל: "אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציעה לו בהיתר", היינו, שאותן עניין שהיה קודם באופן של איסור, תכלית הירידה, הרי הוא מתהפך להיתר, ועד לעניין הקשור עם מצוה הכי נעלית.

(שבת פרשת חוקת בלק תשמ"ב - תורת מנחם תשמ"ב, ד, 1790)

הכתב והמכתב יורד מים עד ים

לפנינו הוספה בסיום מכתב כללי-פרטי שנשלח בהמשך לימי חג הגאולה במוצש"ק, ט"ו תמוז תשל"ג, להרה"ח ר' יעקב יהודה ע"ה העכט:

בודאי נמסרה לו השליחות בהנ"ל ויעשה בזה בוריוזות הדרושה ובהתפשטות יורד מים (אטלנטיק) עד ים (פאסיפיק) ומנהר (הודסאן) עד אפסי ארץ.

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י"א בתמוז ה'תש"פ - י"ח בתמוז ה'תש"פ

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י"א בתמוז	הל' אבל פרק ו-ח.	הל' אבל פרק ו.	מל"ת קסו.
ש"ק	י"ב בתמוז	פרק ט-יא.	פרק ז.	מל"ת קסו.
א'	י"ג בתמוז	פרק יב-יד.	פרק ח.	מל"ת קסו.
ב'	י"ד בתמוז	הל' מלכים ומלחמו' תיהם.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ט.	מ"ע קעג. מל"ת שסב. שסד. שסג. שסה.
ג'	ט"ו בתמוז	פרק ד-ו.	פרק י.	מ"ע קפז. מל"ת מט. מ"ע קפח. קפט. מל"ת נט.
ד'	ט"ז בתמוז	פרק ז-ט.	פרק יא.	מל"ת מו. מ"ע קצ. מל"ת נו. נז. מ"ע קצב. קצג.
ה'	י"ז בתמוז	פרק יב. סיום מחזור לט.	פרק יב. סיום מחזור שלושה עשר.	מ"ע קצא. ריד. מל"ת שיא. נח. מ"ע רכא. מל"ת רסג. רסד.
ו'	י"ח בתמוז	התחלת מחזור מ אז וגו'. כל המצות.. שנת החמה.	התחלת מחזור יד אז וגו'. כל המצוות.. מה' א-להי ישראל.	הספר הזה שאבאר בו... שזכ' רנו*. ואני עתה מתחיל בזכרון השרשים... במצות עשה...

להוציא את הנשמה מאחורי מסך הברזל

הרבי הריי"צ לא התפעל מכך שהוא יחידי ופעל במסירות נפש להפצת צדק ויושר • היצר הרע אינו יכול לבטל את הנפש האלוקית לגמרי, אך הוא יכול להניחה "מאחורי מסך הברזל" • על האדם לשחרר מאחורי מסך הברזל של היצר הן את עצמו והן אחרים • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

ועד כדי כך - שמהפך את העניינים הבלתי רצויים לטוב, כידוע תורת הבעל-שם-טוב^ב בפירוש הכתוב^ב "סור מרע ועשה טוב", שלכתחילה צריך להיות עניין "סור מרע", ואחר כך צריכים לעשות ממנו - טוב.

ולדוגמא: תמורת ההנהגה באופן של תוקף למלא את רצונו בעניינים שאינם שייכים לתורה ומצוותיה, וכיוצא בזה - הרי הוא מנצל תוקף זה שלא להתפעל מהקשיים שיכולים להיות בעת שעוסק בעניינים טובים, כגון: הקושי לתת מממונו לאדם שאינו מכיר ומעולם לא ראהו, ואף על פי כן, מכיון שקיבל ידיעה שאדם זה רעב - הרי הוא שולח עבורו מממונו.

א

הקדוש-ברוך-הוא ברא את האדם באופן שישנם בליבו שני חללים: חלל הימני - שבו מקום משכן היצר הטוב, וחלל השמאלי - שבו מקום משכן היצר הרע. ובין שני יצרים אלו מתנהלת מלחמה תמידית על השליטה ב"עיר קטנה", ומלחמה זו היא באופן של "לאום מלאום יאמץ"¹, "כשזה קם זה נופל"², היינו, שלפעמים גובר היצר הטוב, ולפעמים גובר היצר הרע, כמבואר בתניא³.

והנה, כאשר היצר הרע גובר על היצר הטוב, והאדם מתנהג באופן בלתי רצוי - נוצרת "מחיצה של ברזל"⁴, "מסך הברזל", המונעת בעד היצר הטוב להביע את דעתו ולהנהיג את האדם בדרך הטובה והישרה.

מובן וגם פשוט שלא ייתכן לבטל לגמרי חס ולשום את מציאותו של היצר הטוב, שהרי מדובר אודות "חלק אלוקה ממעל ממש"⁵, אלא הדבר היחידי שיכולים לגרום הוא - להקים "מסך הברזל" שימנע חס ושלוש מהיצר הטוב להביע את דעתו ולהנהיג את האדם באופן המתאים.

וזהו עבודתו של האדם - "אדם לעמל יולד"⁶ - לשחרר את היצר הטוב ולהוציאו "מאחורי מסך הברזל" (שהוקם על ידי היצר הרע), ולהביאו למעמד ומצב שהוא יהיה המושל ושולט ב"עיר קטנה"⁷, היינו, להנהיג את הגוף על-פי רצונו של הקדוש-ברוך-הוא.

ב

[...] ביאור הדבר באותיות פשוטות:

כאשר מסתכלים בעיני בשר על מעמד ומצב העולם בחושך כפול ומכופל של זמן הגלות, ובפרט בשנים האחרונות ממש - רואים שמעולם לא היה פירוד לבבות ומחלוקת בין האומות, מעולם לא היה מצב של "מלכויות מתגרות זו בזו" באופן חמור כל כך כפי שזה בדורנו זה, ובתקופה הכי אחרונה. ועד כדי כך שגם כאשר משתדלים מחפשים דרכים כיצד להידבר אחד עם השני, הנה לא בכל פעם מצליחה השתדלות זו!... וכידוע מה שאמר בא כוח ארצות הברית באו"ם - שתמורת זה שהאו"ם יהיה מקום

להתנהג לפי שעה בלבד באופן של היפך הצדק והיושר, ובכך תגיע מהר למצב של עשירות, ומכיוון ש"אובהי עשיר רבים"¹⁷ - אזי יהיה לך מעמד בחברה, ויתירה מזו: תהיה לך השפעה החברה כולה, ועל-ידי-זה תוכל להפיץ צדק ויושר בכל מקום שידך תהיה מגעת!... ואולי עוד תגיע למעמד של 'דיקטטור', ואז תוכל 'להכריח' את העולם כולו להתנהג על פי צדק ויושר!... מה שאין כן בהיותך במצב ההווה - אין לך את הכוח והאפשרות לפעול בכיוון זה!

וכמו כן מסביר לו היצר הרע, שכאשר יהיה במצב של עשירות - אפילו אם יגיע לכך באופן של "ידיכם דמים מלאו" - יוכל להשתמש בכספו עבור ענייני צדקה וחסד, לעשות טובות ולתת צדקה להרבה אנשים, להרבה מוסדות צדקה וחסד, וכיוצא בזה! ובנוגע להנהגתו הבלתי רצויה באופן זמני (עד שיגיע למצב של עשירות) - הרי "אין לך דבר העומד בפני התשובה"¹⁸, ובפרט שכוונתו רצויה היא, כדי שיוכל לעשות צדקה וחסד, ולהפיץ צדק ויושר בכל העולם כולו!

הנה, על-ידי טענות אלו וכיוצא בהן - מכניס אותו היצר הרע "מאחורי מסך הברזל": "ברזל" - הוא שם כללי לכל מיני מתכות, נחושת כסף וזהב, סמל תאוותיו של האדם, וזהו מה שהיצר הרע מכניסו "מאחורי מסך הברזל" - שלא יוכל, חס ושלום, להשתחרר מהנהגה הבלתי רצויה, מכיון שהנהגה זו הופכת להיות רצונו ותאוותו, למרות שהתחיל בה - על ידי פיתויי היצר - מתוך כוונה טובה (כביכול).

הנה, ידוע מאמר רז"¹⁹ "האומר אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה". ובענייננו: כאשר מחליט להתנהג באופן בלתי רצוי לפי שעה בלבד כדי שאחר כך יוכל לתקן את העולם כולו - הרי זה בדוגמת העניין של "אחטא ואשוב", שאז "אין מספיקין בידו לעשות תשובה" - שוב לא ינצל זאת כדי להפיץ צדק ויושר, מכיון שהיצר הרע נעשה כבר בעל הבית שלו, ומכאן ולהבא - הוא, היצר הרע, קובע את אופן הנהגתו!...

זאת ועוד: אפילו אם נאמר שיעמוד בניסיון ויצליח לעשות תשובה ולנצל את אשר השיג להפצת צדק ויושר (כפי שתכנן מראש) - הרי הנהגה זו היא בבחינת "מצווה הבאה בעבירה", ובלשון הכתוב²⁰: "בוצע ברך ניאץ ה'", היינו, שהקדוש ברוך הוא מודיע

שבו יתאחדו כל האומות, כשמו: "אומות המאוחדות", נעשה מקום זה "במה" להפצת שנהא ומחלוקת!...

ולכן, בא היצר הרע וטוען: מכיוון שהנהגת "רובא דעלמא"¹⁰ היא באופן האמור - שנהא ומחלוקת כו', ובכללות - תנועה של תקיפות ואלימות, "כל דאלים גבר"¹¹, כמו ב"גזנגל"... היפך הצדק והיושר, "לשבת יצרה"¹², על-ידי קיום שבע מצוות בני נח - מובן, שלא יוכל (בתור אדם יחידי) לשנות את מצב העולם, ויתירה מזו: אינו יכול ללכת נגד הזרם, ואם כן, גם בחייו הפרטיים עליו להתנהג באופן זה!

ובפרט בראותו איך ש"דרך רשעים צלחה"¹³:

ישנן מדינות שהמשטר שלהן אינו מתנהג על פי צדק ויושר, לאפשר לכל אדם לעשות "כל הישר בעיניו"¹⁴, אלא מכתיבים לכל אדם כיצד להתנהג, מה לומר ומה לא לומר, מה לכתוב ומה לא לכתוב, וכיוצא בזה, ובכללות - משטר של "דיקטטורה", כלומר, שבהיותו "דיקטטור" הצליח להקים צבא ומשרתים כו', והוא שולט על המצב כולו. - ואף-על-פי-כן, רואים בפועל שמשטר זה הולך ומצליח!

וכמו כן בחיים הפרטיים: ישנם אנשים שהגיעו למצב של עשירות - בדרכים שאינם כשרות!... ובלשון הכתוב: "עושה עושר ולא במשפט"¹⁵, "ידיכם דמים מלאו"¹⁶ - "דמים", תרתי משמע, "דמים" - ממון, ו"דמים" כפשוטו, כלומר, שיש לו הרבה ממון כתוצאה משפיכת דמו של הזולת, על ידי גנבה וגזלה, השגת גבול, וכיוצא בזה. - ואף על פי כן, מצליחים הם בדרכיהם, ועד שביכולתם לתת "שוחד" כדי להגיע למשרות מכובדות שאינם בערך למעמדם ומצבם, וכן הלאה.

ומכיוון שכן - מסביר לו היצר הרע - צריך גם אתה להתנהג כן, כי: לכל לראש בוודאי לא תוכל לעמוד נגד הנהגת הרוב ולשנות את פני הדברים, ונוסף לזה: אולי באמת כדאי גם לך לנסות אופן הנהגה זו, שהרי אתה בעצמך רואה את הצלחתם של האנשים המתנהגים בדרך זו!...

ומכיוון שהיצר הרע הוא "אומן במלאכתו", ומבין מהלך הנפש כו' - הנה בראותו שיש לו עסק עם אדם שתכונת הצדק והיושר מושרשת בטבעו, ואי אפשר לשכנעו שכדאי לו להתנהג באופן של היפך הצדק והיושר - אזי מנסה הוא בדרך הפכית על-ידי-זה שמתלבש באצטלא של צדק ויושר: מכיוון שבוודאי רוצה אתה לשנות את מצב הדברים, ולפעול שהנהגת הסביבה כולה תהיה על פי צדק ויושר - כדאי לך

בפירוש שהנהגה כזו היא היפך כבודו וברכתו של הקדוש ברוך הוא!

ד

זוהי כללות עבודתו של האדם - להשתחרר ולצאת מ"מסך הברזל" שמעמיד בפני היצר הרע, ולא להתפעל מכל הטענות וההסברים ששומע מפי ה"מלך זקן וכסיל" אודות הנהגת "רובא דעלמא", כנ"ל בארוכה.

ולמרות היותו "מדיני"²¹ - מראה לכל שאינו נסחף עם הזרם, אלא הוא נעמד בתוקף המתאים בכל הקשור להנהגה על פי צדק ויושר, ואינו זקוק לעניין של מלחמה - אלא בדרכי נועם ודרכי שלום מצליח הוא 'להסדר' עם היצר הרע, ולשחרר את היצר הטוב "מאחורי מסך הברזל", על ידי זה שמנהל את חייו על פי התורה ומצוותיה.

וכאשר מצליח להשתחרר בעצמו "מאחורי מסך הברזל" הפרטי שבו - אזי ביכולתו לפעול עניין זה במובן רחב יותר, עד לפעולה הקשורה עם שחרורם של כל בני ישראל הנמצאים במדינה ההיא, "מאחורי מסך הברזל".

ה

זוהי כללות ההוראה הנלמדת מסיפור הגאולה של י"ב-י"ג תמוז - שבכל מעמד ומצב בכוחו של יהודי לצאת "מאחורי מסך הברזל", כפי שרואים אצל בעל הגאולה, שלמרות היותו יחידי נגד משטר של מלכות

אדירה, המשיך לעסוק בכל ענייני התורה ומצוותיה, כולל הפצת צדק ויושר בעולם כולו, מבלי להתפעל כלל מכל הקשיים שבדבר, עד לסכנת נפשות ממש, וסוף כל סוף - עזר לו הקדוש ברוך הוא שניצל משם, ולא זו בלבד, אלא שהצליח להביא "תשועה והצלה"²² לכל העולם כולו, כפי שרואים - כיום, בארצות הברית, וגם בין אלו שמשתתפים בהתוועדות זו - את הפירות ופירי פירות מעבודתו ומסירת נפשו של בעל הגאולה.

ואם הדברים אמורים בנוגע למעמד ומצב בימים ההם ובמדינה ההיא - הרי על אחת כמה וכמה שכן הוא כאשר נמצאים - בחסדי ה' - במדינה ומלכות של חסד, אשר לא זו בלבד שאינה מערימה קשיים להתנהג על פי התורה ומצוותיה, צדק ויושר, ולחנך את הילדים באופן המתאים, אלא עוד זאת, היא גם מושיטה עזר וסיוע בכל האופנים האפשריים, שאז אין צורך בעניין של מסירות נפש כפשוטה, כי אם מסירת הרצון, היינו, למסור את כל רצונו להנהגה באופן של טוב וחסד בלבד, מבלי להתפעל מטענותיו של ה"מלך זקן וכסיל".

וכאמור - כללות ההוראה היא, שאין להתפעל מזה שהוא יחידי, מכיון שהקדוש ברוך הוא עוזרו - הן בנוגע לגאולתו הפרטית, שהוא בעצמו יוצא "מאחורי מסך הברזל", והן בנוגע לגאולת הכלל להפיץ צדק ויושר וקדושה בכל העולם כולו, באופן דהולך ומסיף ואור.

(משחת י"ב תמוז ה'תשמ"ג. תורת מנחם התוועדות ה'תשמ"ג ח"ד עמ' 9371 ואילך. הנחת השומעים, בלתי מוגה)

סיכום

ימי הגאולה י"ב י"ג תמוז מורים לנו להוציא את היצר הטוב אל מחוץ ל"מסך הברזל" של היצר הרע, ולאפשר ליצר הטוב לשלוט בהתנהגותנו. ביאור הדברים:

היצר הרע מפתה את האדם להתנהג באופן בלתי ישר והגון, והוא טוען: 'רוב אומות העולם נוהגות באלימות ובתוקפנות, יש מנהיגי מדינות מרושעים ואכזריים הנוחלים הצלחה רבה, ויש אנשים שנוהגים שלא על-פי הצדק ומצליחים - אמן אף אתה הנהגות אלה! וכי תוכל לנהוג אחרת מכל העולם?!'

היצר ממשיך בפיתויו: 'התנהג בדרך בלתי ישרה לכל הפחות למשך זמן מוגבל, בו תצבור הון ותשיג מעמד רם,

ואחר כך תנצלם להפצת צדק ויושר". בטענות אלה כולא היצר הרע את היצר הטוב 'מאחורי מסך הברזל' - מאחורי תאוותיו ל'ברזל' (שם הכולל את מיני המתכות) - זהב כסף ונחושת.

חג הגאולה מלמדנו לא להתפעל מפיתויו היצר, כי-אם לצאת מאחורי מסך הברזל:

בעל הגאולה לא התפעל מהיותו יחידי נגד ממלכה אדירה, אלא המשיך לעסוק בהפצת צדק ויושר - והצליח בעבודתו. מכך אנו למדים: אין להתפעל מפיתויו היצר, אין להיסחף אחרי הזרם, יש ללכת בדרך ה'.

כאשר אדם פועל בעצמו יציאה מאחורי מסך הברזל, ביכולתו להשפיע ולפעול זאת גם על אנשים אחרים.

בלק ידע את גדולת הייחוס של משיח

'אתהפכא' של בלק למלכות בית דוד

מובא בדרושי הצמח-צדק מדברי השל"ה - "בלק ובלעם שניהם היו חכמים גדולים . . ובלק היה יותר חכם, וידע שלשלת הגדול יחס מלכות ישראל, שהוא מלכות בית דוד ומשיח, וידע כי זה העצום יבוא ממנו כו", שהרי דוד המלך, וכן משיח שהוא מבית דוד, יצא מרות המואביה, הנקראת "אמה של מלכות", שיצאה מבלק מלך מואב. ולהעיר גם מדברי הרמב"ם "אף בפרשת בלעם (שבפרשת בלק) נאמר ושם נבא בשני המשיחים, המשיח הראשון שהוא דוד . . ובמשיח האחרון שעומד מבניו שמושיע את ישראל [באחרונה], ושם הוא אומר אראנו ולא עתה - זה דוד, אשורנו ולא קרוב - זה מלך המשיח, דרך כוכב מיעקב - זה דוד, וקם שבט מישראל - זה משיח", ועל דרך זה בנוגע להמשך הפסוקים שבפרשה. ונמצא ש"בלק" מורה על העניין של אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא, בתכלית העילוי. היינו, שמהפכים את ענינו של "בלק מלך מואב" שממנו תצא "מלכות בית דוד ומשיח".

אפילו בלק יודע

מכאן למדים הוראה נפלאה בעבודת ה':

כאשר יהודי עושה "חשבון-צדק" ממעמדו ומצבו, אשר מחד גיסא, הרי הוא בנו של הקב"ה כמו שכתוב "בנים אתם לה' אלוהיכם", ולא עוד אלא שחביבותו אצל הקב"ה היא על-דרך החביבות של בן יחיד שנולד להורים זקנים לעת זקנתם . . ולאידך גיסא, הרי ידע איניש בנפשיה שנכשל בעניין בלתי רצוי כו', ובכל אופן הנהגתו אינה בהתאם לגודל מעלתו בתור בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה - אזי עלול לבוא למצב של נפילת הרוח כו', ולכאורה אינו יכול להיות במצב של שמחה.

הנה על זה באה ההוראה מפרשת בלק - שאפילו בלק "ידע שלשלת הגדול כו' מלכות בית דוד ומשיח", ואם הדברים אמורים בנוגע לבלק, הרי קל-וחומר בן בנו של קל-וחומר בנוגע לכל אחד ואחת מישראל, שהוא בעצמו חלק משלשלת גדולה זו, הקשורה עם מלכות בית דוד ומשיח.

...גם כאשר פוגשים יהודי . . שבגלוי ובחיצוניות הרי הוא בשפל המצב, עד למצב דבחינת "בלק" (כריתה כו'), יש לזכור שאין זה אלא עניין חיצוני בלבד, אשר הכוונה בזה היא - להפכו לטוב, עד שגם בגילוי ובחיצוניות יבוא לבחינת החקיקה . . בהתאם למציאותו האמיתית, הפנימית והעצמית - בחינת יחידה, ניצוץ של משיח, בחינת היחידה הכללית.

[ובהערה שם:] להעיר ממאמר הבעל שם טוב שכל אחד מישראל צריך לתקן ולהכין "חלק קומת משיח השייך לנשמתו" . . ומרומז גם בפסוק "דרך כוכב מיעקב" שבפרשתנו - על פי פירוש הירושלמי ש"כוכב" קאי על כל אחד ואחד מישראל, וביחד עם זה פסוק זה קאי על משיח - מצד "חלק קומת משיח השייך לנשמתו".

(שבת פרשת חוקת-בלק תשמ"ו. התוודעויות תשמ"ו חלק ד' עמ' 43-42)

ניצוצי רבי

מאת הרב מרדכי־מנשה לאופר

מענות לתואנות

רצף נוסף של ציטטות בהן השיב הרבי על שאלות שונות, שהמניע האמיתי להן הוא "תואנה הם מבקשים" • ובכל זאת טרח להשיב ביסודיות על כל טענה וטענה, כדי לסלק את ההוא-אמינא בנכונותה • רשימה שנייה

יצרה:

ולכן צריכים לפעול המשכת ברכות בכל העולם ככולו (ולא לדבר באופן בלתי רצוי - היפך הברכה).

לערב שולחן-ערוך בענייני ביטחון

עם פרוץ מלחמת "שלום הגליל" בקיץ תשמ"ב קרא הרבי לסיים את הפעולה בשלימותה - ולנצל את הזמן שנותר עד שלושת-השבועות, "מאחר שעל פי תורה ישנו חילוק בין הזמן שלפני ג' השבועות לזמן ג' השבועות".

בוודאי - המשיך הרבי - יהיו כאלו שאינם מחפשים את האמת, אלא "תואנה הם מבקשים" וינסו לטעון: אין לערב את השולחן-ערוך עם ענייני ביטחון וצבא;

הרבי הוסיף (תוכן הדברים, עפ"י שיחת י"ג תמוז תשמ"ב - 'התוועדות תשמ"ב' כרך ד' עמ' 1850 ואילך): נקודה זו שאצלי היא החזקה ביותר: ה'שולחן ערוך' הוא של הקב"ה, "ה' אלקי הצבאות" בורא העולם ומנהיגו, וביטחון אמיתי קשור ונפעל על-ידו, כפי שהם עצמם הודו, שבכל המלחמות היו ניסים ונפלאות שלמעלה מדרך הטבע לגמרי, שסיבתם היחידה היא - "יד ה' עשתה זאת", ובאופן ד"היא נפלאות בעינינו!"

- ומכיון שעפ"י דין השו"ע (אודות ג' השבועות) יש לסיים את הפעולה עד אז - צריכים, אפוא, לנצל את הזמן שהוא מסוגל ביותר, ולהשלים את הדברים הלכה למעשה - סיוס מבצע שלום הגליל בוריזות, ויפה שעה אחת קודם.

לא לו "תואנה הם מבקשים" ושואלים מהו המקור שממנו ניתן להסיק שיש חיוב ללמוד גם פנימיות התורה - השיב הרבי בהתוועדות ש"פ וישב תשמ"ג ('התוועדות תשמ"ג' כרך ב' עמ' 678):

איתא בגמרא (נדה ל, ב) שבהיות הולד במעי אמו "נר דלוק על ראשו... ומלמדו אתו כל התורה כולה" ומזה מוכרח שזה כולל גם פנימיות התורה, רזי רזין דאורייתא. דהנה, כשלומדים מאמר הו"ל זה ע"פ תורת הנגלה - מתעוררת קושיא עצומה: "נר דלוק" הוא אחד מארבעה אבות נזיקין - "הבער", ואם-כן כיצד יתכן לומר ש"נר דלוק לו על ראשו" של תינוק קטן (שעדיין אפילו לא נולד) - הרי זו סכנה גדולה!?

ומה גם שמקום ההימצאות (של התינוק והנר הדלוק לו על ראשו) הוא במקום קטן ביותר ("במעי אמו")! - אלא ודאי, בהכרח, ללמוד זאת על-פי פנימיות התורה.

המשכת ברכות בכל העולם כולו

בהתוועדות י"ג אלו תשמ"ב הקדיש הרבי דברים ('התוועדות תשמ"ב' כרך ד' עמ' 2136 ואילך) כנגד אלה המייסרים יהודים ב"דברי מוסר" וטען כי צריכים לדבר רק בקו "ימין מקרבת" וחסד בטובתם של ישראל, ולא להתמקד ב"הוכח תוכיח"...

בהמשך ההתוועדות התייחס הרבי לאלו ש"תואנה הם מבקשים" (שם עמ' 2171) ויבואו מיד בטענה שזהו "דבר מבהיל" היתכן לנצל חצי שעה מהזמן דחודש אלול כדי להזהיר על אי אמירת מוסר...

הרבי למד מציווי ה' למשה לצוות לבני"י שישפיעו על אומות-העולם לקיים את שבע המצוות דבני-נח (רמב"ם הל' מלכים סוף פרק ח') - שתוכנן "לשבת

תמידים ומוספים בעבודת היהודי לקונו

בכללות, עבודת האדם היהודי את קונו ישנם שני אופני עבודה: א) "תמידים כסדרם" - עבודה מסודרת ורגילה - כמו מהלך השמש המאירה בעולם ללא שינויים בין יום א' למשנהו.

ב) חידוש ודילוג, כמאמרם של חז"ל "חטוף ואכול חטוף ושתי" - כמו מהלך הלבנה שיש בה שינויים מיום ליום - בעוד בחצי הראשון של החודש הולך וגדל אור הלבנה, הרי בחצי השני הולך ופוחת אורה (עד שבסיום החודש נתעלם אור הלבנה לגמרי), ובעבודת ה' הדבר מצביע על עבודה באופן של חידוש ודילוג, עבודה שלמעלה ממדידה והגבלה.

בהתוועדות ש"פ תזריע-מצורע תשמ"ב (התוועדות תשמ"ב' כרך ג' עמ' 1371) התייחס הרבי ל"ישנם כאלו שתואנה הם מבקשים" ושואלים על הקביעה האמורה שה'שמש' מצביעה על עבודה סדורה ללא שינויים והתחדשות - כאשר בשנים האחרונות נתגלה שגם בשמש ישנם שינויים?

והרבי הסביר, תוך שימוש בפסוק "אין כל חדש תחת השמש": השינויים שישנם בשמש [אשר לאמיתו של דבר היו ידועים מכבר] אינם קשורים לתפקידה העיקרי של השמש המפורש ("מקרא מלא דיבר הכתוב") בתורה: "ויתן אותם אלקים ברקיע השמים להאיר על הארץ" - בכך אין שינויים בין יום אחד למשנהו.

השינויים שישנם שייכים לעניינים טפלים שבה (ענין החום וכיוצא-בו) - אך כשמדובר בנוגע לתוצאות הבראות מאור השמש (זריחה ושקיעה) ביחס לעבודת האדם - כמו זמן קריאת-שמע ותפילה (והשעות הזמניות) - בכך אין שינויים כלל.

הוא הדין כשמדובר ב"ירח" - למרות שבמשך כל ימי החודש מקבלת הלבנה את אורה מהשמש באופן מלא - הנה כשמדובר בתפקידו העיקרי "להאיר על הארץ" אינו דומה יום א' למשנהו.

ההוראה מה'ירח': בחציו הראשון של החודש לומדים שעבודת ה' צריכה להיות באופן של "מעלין בקודש" - כהלבנה שמיום ליום הולכת וגדלה. ומחציו השני של החודש - שגם כאשר סיים את עבודתו באופן מושלם בדומה ל"קיימא סיהרא באשלמותא", ועד שזוכה לטפיחות על השכם ואמירות בסגנון של "ישר-כח" - אין לו להסתפק בכך. כי בראותו שאור

הלבנה שבעולם פוחת והולך, עליו להוסיף בעבודתו בכל עניני אור וקדושה, כדי למלא את החיסרון שכאור הלבנה בעולם.

"שנת... מתאים לנושא שבו דנים

כשהרבי הסביר את המושג 'שנת הקהל' הוא הזכיר (בש"פ ואתחנן תשמ"א - 'שיחות-קודש' תשמ"א כרך ד' עמ' 397) שישנם ש'תואנה הם מבקשים' ותמיהם מדוע, אפוא, ציינו חז"ל "מוצאי שביעית" ולא "שנת הקהל"!? וההסבר פשוט:

בכל אותם מקומות שהדבר נזכר כ"מוצאי שביעית" הדבר קשור באותו נושא כמו "בארבעה פרקים הדבר מתרבה" - כשהטעם "על פירות שביעית", ושם לא מתאים, כפשוטו, לציין "שנת הקהל".

שלוש סיבות לחזרה

לשאלת אותם ש'תואנה הם מבקשים' על נוהגו לחזור ולפרש פירושי רש"י שכבר ביארם בשנים עברו, השיב הרבי בש"פ ואתחנן תשמ"א ('שיחות-קודש' תשמ"א כרך ד' עמ' 398):

א) ישנם כאלה שלא שמעו את הדברים בזמן אמירתם בפעם הראשונה.

ב) גם אלה ששמעו - שמא הספיקו לשכוח את הדברים. ג) הביאור קשור לזמן העכשווי - כגון "שנת הקהל" (עיין שם).

מרדכי היהודי וסמכויות לילדים

בש"פ ויקרא תש"מ ('שיחות-קודש' תש"מ כרך ב' עמ' 520) התייחס הרבי לאלו ש'תואנה הם מבקשים' ושואלים מדוע עושים רעש וסדרים חדשים ומעבירים סמכויות לילדים [=הקמת גמ"חים וכו'] - מעולם לא הייתה כזאת!?

ובכן: כל דבר שתובעים על-פי חסידות רמוז גם בשאר חלקי התורה: כמו "בימים ההם", נס פורים התרחש אחרי שמרדכי כינס כ"ד אלף תינוקות של בית רבן, ודווקא זה הביא לביטול הגזירה - כך בימינו! (הרבי פירט).

משחקי ילדים ועבודת ה'

באותה שנה בש"פ שמיני (שם עמ' 812 ואילך) התייחס הרבי ללקח שניתן להפיק ממשחקי הילדים כ"כדור", והרחיב בזה. בהמשך הדברים אמר שבוודאי תתעוררנה תמיהות של "תואנה הם מבקשים" - וציין מקורות לתוספות במסכת עבודה זרה (ד"ה ככדור - מא, א) ובזוהר פרשת ויקרא (ח"ג י, א) שהעולם הוא ככדור, וממילא יש למצוא בזה ענין בעבודת ה' המתאים להבנת הילד.

החידוש ב"אחדות" על "אהבת" ישראל

בשיחה שלימה הסביר הרבי בש"פ וישב תשד"מ (ה'תתועדויות תשד"מ' כרך ב' עמ' 663 ואילך) את פשר ההוספה של "אחדות ישראל" על מצוות "אהבת ישראל" - במענה לישנם אלו ש"תואנה הם מבקשים". הרבי הביא את המשל מתלמוד ירושלמי (נדרים פ"ט ה"ד) המבאר את הציווי "ואהבת לרעך כמוך" - "למי שמחתך בשר בסכין והכה הסכין על ידו, שאם תעלה על דעתך לחזור ולהכות להיד שהכתה בסכין על ידו האחרת כו' כמו כן אמרה תורה ואהבת לרעך כמוך" (פני משה לירושלמי שם).

המשל האמור מבהיר את טעם וסיבת הציווי "ואהבת לרעך כמוך" - מפני שכל בני ישראל הם בדוגמת ב' אברים (ב' ידים) של גוף אחד - אחדות ישראל; ואחדות ישראל היא הסיבה המביאה לידי הנהגה מעשית של אהבת ישראל; אחדות ישראל ענינה רגש והבנה - בעוד אהבת ישראל ענינה מעשה בפועל.

על הרוב תדבר, ללא שינויים

בהתועדות השנייה של שבת שובה תשד"מ (ה'תתועדויות תשד"מ' כרך א' עמ' 62) עמד הרבי על ייחודיותה של השנה שנה שלימה - שפ"ה ימים - שבועותיה תמימות, ולכן גם ראש השנה הבעל"ט (תשמ"ה) הוא קביעות שנה זו (תשד"מ), וזאת - גם כאשר יקדשו על-פי הראיה לאחרי ביאת משיח צדקנו.

ואלו ש"תואנה הם מבקשים" - המשיך הרבי - בוודאי ישאלו: מנין הביטחון והוודאות שהקביעות של השנה הבאה תהיה קביעות שנה זו? הלוא עניין זה שייך רק באם הקביעות של השנה הבאה תהיה על-פי החשבון (ולא על-פי הראיה) אבל מכיוון שמישיח צדקנו בא "נאו", תהיה הקביעות של השנה הבאה על-פי הראיה, ואז - אין כל הכרח שהקביעות תהיה קביעות שנה זו!

והרבי הסביר: לאור הכלל ש"התורה על הרוב תדבר", לכן, גם כאשר קידוש החדשים יהיה על-פי הראיה, הרי שקבלת העדות בבית-דין וקידוש החדוש יתאימו - (לפחות) ברוב הפעמים - לקביעות החדשים שעל-פי החשבון.

בדומה לזה, השיב הרבי בהתועדות שבת פרשת במדבר (ערב חג השבועות תשמ"ה, 'התועדויות תשמ"ה' כרך ד' עמ' 2132) לאלו ש"תואנה הם מבקשים" ושואלים הרי הכלל "לא בד"ו פסח" אינו אלא בזמן שמקדשים ע"פ החשבון, בעוד בזמן שמקדשים עפ"י הראי' יכולה להיות קביעות כזו [הדברים נסובו על הנאמר שקביעות כזו ("זמן מתן תורתנו" ביום השבת) - כמו הזמן מתן תורה - הייתה באופן חד פעמי]

- הרי נוסף לכך שקביעות כזו נדירה ביותר, הנה עוד זאת ידועה דעת הרב סעדיה גאון (רס"ג) שכן הוא גם בזמן שהיו מקדשים עפ"י הראי', מכיון שגם אז הייתה עיקר הקביעות על-פי החשבון.

מקור ל"עשה כאן ארץ- ישראל" בנגלה

על פתגמו של הצמח-צדק, "עשה כאן ארץ ישראל", ביקשו כאלה ש"תואנה הם מבקשים" לדעת מקור בנגלה [כפי ששאלו גם את אדמו"ר הזקן במספר מקרים] והרבי השיב (בשיחת י"ט כסלו תש"מ - ראה גם לקו"ש ח"ח ע' 448 בשולי הגליון להערה 48) שיש לכך מקור בדברי המאירי בסיום מסכת כתובות, שכל מקום שיראת שמים ויראת חטא מצויין שם דינו ככבל.

ליבון סיפור אתון בלעם

אל מול הפירושים הטוענים שסיפור האתון של בלעם הינו משל ולא התרחש במציאות, מציג הרבי הסבר מפורט ומיישב את הקושיות זו אחר זו • כיצד בהמה ראתה מלאך? מדוע המלאך לא התגלה ישירות אל בלעם? וההסבר המפתיע לפי פירוש רש"י • מעובד מתורת רבינו בידי מערכת 'התקשרות'

ידוע שבני האדם לא רואים את המזיקים שנמצאים בעולם מכיוון שהם בעלי דעה, ואם יראו את המזיקים ייבעתו ויניזקו מכך. אבל בעלי חיים אינם בעלי דעה ועל כן רואים את המזיקים.

וכמאמר חז"ל (ברכות ו, א) "אלמלי נתנה רשות לעין לראות - אין כל בריה יכולה לעמוד מפני המזיקין", כי מאחר והשדים מרובים ומצויים בכל מקום, אילו היה האדם רואה אותם לא היה מסוגל להמשיך לחיות את חייו הרגילים.

מסיבה זו השגיחה האתון במלאך ובחרבו, אך לא בלעם.

על סיפור האתון ובלעם שבפרשתנו מקשה הרלב"ג (רבי לוי בן גרשום, בריש פרשת בלק) כמה שאלות "קשות מאוד", כלשונו, ובעקבותיהן מסיק שהמעשה התרחש "במראה הנבואה" ולא כפשוטו. קשיים אלו הכריחו גם את המורה נבוכים (ב, מב) להוציא את הדברים מפשוטם.

לעומת זאת, המשנה (אבות ה, י) קובעת ש"פי האתון" הוא מהדברים שנבראו בערב שבת, ומכאן שסיפור האתון המדברת לבלעם התרחש כפשוטו.

יש לתרץ קושיות הרלב"ג על מעשה האתון ובלעם לפי הסדר, כדלהלן:

שאלה ב

מדוע המלאך לא התגלה מיד בתחילה אל בלעם כדי להזהירו שאם ילך לקלל את ישראל הוא, המלאך, ייצא "לשטן לו", ומדוע התגלה קודם לאתון בלבד ורק אחר-כך לבלעם?

הביאור: מבואר בזוהר (בלק ו, בואילך) שידיעתו והשגתו של בלעם היו באמצעות האתון, ועל ידי פעולותיו באתון היה יכול להמשיך קלות על עם ישראל. לכן, כדי לעצור את יכולות הקסמים והכשפים של בלעם נדרש המלאך להתגלות אל האתון תחילה.

[יש להעיר ממאמר חז"ל (ברכות ו, א) שאילו ה' היה במצב של כעס על בני ישראל, הרי שבלעם היה יכול להפיק את זממו ולקלל, ומכאן מוכח שראיית המלאך לבדה לא הייתה מספיקה]

שאלה א

איך ייתכן שהאתון תראה את המלאך בדרכה, הלוא רק נביא מסוגל לראות מלאכים, כדמוכח מדינאל (י, יז): "וראיתי אני דניאל לבדי את המראה, והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה...". כיצד זה אפוא ראתה אתון את מלאך ה'?

הביאור:

א) לדעת הרמב"ן (בראשית יח, ב. הובא בפירושו האברבנאל במו"נ ס) לא רק נביא מסוגל להבחין במלאך. (ב) לפי פירוש הרמב"ן (במדבר כב, לג) האתון 'הרגישה' במלאך, או ראתה אותו אך לא הבינה מה היא רואה, ונטתה ברתיעה מפני החרב השלופה בפניה כמנהג הבהמות.

לפי זה יש להקשות, מדוע בלעם לא 'הרגיש' בנוכחות המלאך ולא ראה את החרב השלופה?

שאלה ג

מה התועלת במופת הדיבור של האתון?

הביאור: על פי ההסבר האמור בלעם שאף לקלל את ישראל באמצעות האתון, ועל כך התרחש נס בתוך נס, שדווקא על-ידי פתיחת פי האתון והוויכוח שלה עם בלעם החל ביטול מחשבתו.

(ממכתב כ"ב חשון תש"ח,
אג"ק ח"ב ע' רסו)

רחמים על בלעם

מעיון בפירוש רש"י עולה שאף הוא סבור שהשיחה בין האתון ובלעם התקיימה כפשוטה ואין זה חיזיון נבואי. אך רש"י אינו טורח ליישב את הקשיים שהעלו המפרשים, ומהם: מדוע לא התגלה המלאך תחילה לבלעם?

והביאור בדרך הפשט:

על הפסוק (כג, ד) "וייקר אלקים אל בלעם" מפרש רש"י: "וייקר" - לשון עראי, לשון גנאי, לשון טומאת קרי, כלומר:

בקושי ובביזיון. ולא היה נגלה עליו ביום, אלא בשביל להראות חיבתן של ישראל".

כלומר, בלעם היה כה נחות ושפל שהקב"ה לא רצה להתגלות אליו בהקיץ, אלא רק ב"קושי ובביזיון", בדרך גנאי.

ויש לומר, שגם התגלות של המלאך לבלעם בהקיץ היא הנהגה חריגה ומיוחדת, משום שבלעם לא היה ראוי גם לכך.

זו הסיבה שהמלאך התגלה תחילה לאתון, כדי לנסות להסיר את בלעם מכוונתו באמצעותה ולחסוך את

התגלות המלאך לבלעם, שכן, התגלות המלאך לעיני הבהמה קלה יותר מהתגלות לעיני אדם (כדברי רש"י פסוק כג: "שנתן הקב"ה רשות לבהמה לראות יותר מן האדם").

לאחר שפעולות אלו לא הועילו פתח ה' את פי האתון

והיא דברה אל בלעם. אלא שגם זה לא הועיל, והמלאך הוכרח להתגלות לבלעם עצמו בהקיץ, למרות שהיה אדם שפל שלא היה ראוי להתגלות זו.

מדוע ה' השתדל כל-כך לעצור את בלעם בדרכו?

רש"י (כב, כב) אומר דבר מפתיע: "מלאך של רחמים היה, והיה רוצה למנוע מלחטוא שלא יחטא ויאבד". המלאך ביקש להציל את בלעם מהחטא, וזה היה המניע המרכזי לפעולות שלו כנגד בלעם.

כך היא דרכו של ה', כשרוצה למנוע מאדם להתדרדר לחטא. הוא מעורר אותו בהדרגה, כדברי רש"י בפרשת בהר (כו, א) "אם חמד

ממון ונחשד על השביעית סופו למכור מיטלטליו... לא חזר בו - סוף מוכר אחוזתו... לא חזר בו - סוף מוכר את ביתו... לא חזר בו - סוף לווה בריבית... כל אלו האחרונות קשות מן הראשונות".

בדרך זו ניסה ה' לעורר את בלעם ולהניא אותו מלקלל את ישראל, תחילה בהתגלות המלאך אל האתון, לאחר מכן כשדיברה ישירות אליו, וכשכל זה לא עזר - התגלה המלאך אל בלעם בעצמו.

(על-פי שיחות קודש ש"פ בלק תשל"ג ע' 288)

"מלאך של רחמים
היה, והיה רוצה
למנוע מלחטוא
שלא יחטא ויאבד" -
המלאך ביקש להציל
את בלעם מהחטא,
וזה היה המניע
המרכזי לפעולות
שלו כנגד בלעם

הלכות ומנהגי חב"ד

שבת קודש פרשת בלק י"ב תמוז², חג הגאולה

"מועד המועדים"³. יום הולדת את כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, בשנת תר"מ⁴. יום בו נתבשר - בשנת תרפ"ז - שהוא חופשי מגלותו אשר הגלה - אחרי שהיה תפוס במאסר - על עבודתו בחיזוק התורה והיהדות⁵. ממכתביו ליום זה: "לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצווה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה"⁶. "בשני ימי הגאולה י"ב וי"ג תמוז הבאים עלינו לטובה יתוועדו אנש..."⁷. "יום התוועדות והתעוררות לחיזוק התורה [וכן: "בדבר חיזוק דרכי החסידות בקביעות ושמירת זמני לימודי דא"ח, ולהתעורר בקיום ענייני הלימוד"⁸ בכל אתר ואתר לפי עניינו"⁵. קבלת שבת: אומרים "גם בשמחה ובצהלה" (ואין אומרים "ברינה")⁹.

שחרית: אין אומרים 'אב הרחמים'.
מנחה: אין אומרים 'צדקתך'. פרקי-אבות - פרק ששי¹⁰. סוף זמן קידוש לבנה: מוצאי ש"ק כל ליל א' י"ג בו.

יום ראשון

י"ג בתמוז, חג הגאולה

יום בו יצא כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע לחירות. אין אומרים תחנון¹¹. מנהג כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו לעשות מגבית בעת ההתוועדות - עבור המוסדות הידועים בשם "אוהלי יוסף יצחק"¹².

יום שלישי

ט"ו בתמוז

תקופת תמוז¹³: ליל רביעי ט"ז בחודש, בשעה 7:30 בערב.

(1) בחו"ל: חוקת-בלק.

(2) קביעתו בחודש הרביעי היא התחלת הגילוי דלעתיד-לבוא, כיוון שפנימיות צום הרביעי הוא עניין של ששון ושמחה - ספר-השיחות תשמ"ח ח"ב עמ' 531, 507 ובכ"מ.

(3) לשון בעל הגאולה באג"ק שלו ח"ב עמ' תכ. וביאר כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו: "מועד עניינו - שנעשה בו נס, וי"ב תמוז הוא מועד ונס הכללי, ניסו של ראש ישראל, שממנו נמשכים כל המועדים וניסים פרטיים" - ליקוטי-שיחות ח"ד עמ' 1322.

(4) תולדות ימי חייו בספר-התולדות - אדמו"ר מהוריי"צ (ארבעה כרכים, הוצאת קה"ת, כפר-חב"ד תש"ל - תשל"ו).

(5) ספר-המנהגים שם. פרשת ימים אלו בספר-התולדות ה"ל ח"ג ובפרט מפרק כא ואילך, ובספר-השיחות תר"פ"ז עמ' יא ועמ' 171 ואילך. ושם הובא, שכיון שהיה המשדר סגור בי"ב בתמוז בשל חג המוני שהיה בעיר ביום זה, היה השחרור בפועל רק ב"ג בתמוז.

(6) ספר-המנהגים שם, מאג"ק שלו ח"ב עמ' פ.

(7) היום יום' יב תמוז, מאג"ק שם עמ' קפב.

(8) היום יום' יג תמוז וספר-המנהגים שם עמ' 100, מאג"ק שם עמ' תכ.

במשך השנים נוספו הוראות, כמו להתוועד גם ביום ט"ו תמוז (שלימות הגאולה, יום בו הגיע בעל הגאולה לביתו - 'התוועדות' תשמ"ז ח"ד עמ' 44); להתוועד עד כולל ש"ק י"ז בתמוז (לפי הקביעות אז), ואף בי"ט בו (יום הברית-מילה של בעל הגאולה) באופן המתור - למצוא שמחת ברית-מילה או פדיון-הבן וכי"ב, וכשמשתתפים בשמחה זו ידגישו גם את הברית, ויחזרו חסידות מבעל הברית ('תורת מנחם - התוועדות' תשמ"ה ח"ד עמ' 2515).

(9) הוראת הרבי לש"ק 'ביחידות' - 'תורת מנחם - התוועדות' (ו) תשי"ב ח"ג עמ' 38 הערה 1.

(10) בחו"ל: פרק חמישי.
(11) היום יום' דהיום. ס' המנהגים עמ' 16 ועמ' 99.
(12) ספר-המנהגים שם. וראה ליקוטי-שיחות חלק כג עמ' 270, שזהו דבר הפשוט שאין צריך להזכירו במפורש בכל שנה [ועד"ז בקשר לניגונים בהתוועדות, כמו 'ניעט ניעט ניקאווא', ועוד - שיחת ש"פ מטר"מ תשמ"מ סמ"ו, עיי"ש], ומי שלא נתן - ישלמנה בימים שלאחרי זה, עיי"ש.
(13) ראה שו"ע אדמוה"ז סי' תנה סט"ו, שהחמיר בעניין מים ששהו בביתו [מגולים, ע"פ הד"מ שם, ואפילו בתוך המקרר] בשעת [חצי שעה לפני חצי שעה אחרי - דרכ"ת י"ד קטופח מכנה"ג שם] התקופה (אם לא מים שנשאבו למצות-מצווה, משום "שומר מצווה לא ידע דבר רע", וגם בהם לכתחילה) מציע לשים ברזל כמו מחט בתוך המים (ולהוציא מיד אח"כ). כמו"כ כ' שם בקשר למים שבשכונת המת (בית שמת בו וב' בתים הסמוכים). [וכן אין שותים מים בשעת התקופה עצמה] ועד"ז בס"י ר"ו סי"ד. וכן הובא ברמ"א י"ד קטז ס"ה, וצ"ע שבש"ע רבינו, חו"מ הל' שמירת גוף ונפש ס"ד (במהדורת קה"ת תש"כ ואילך, חלק ה-ו עמ' 1773. במהדורה החדשה כרך ו' עמ' קמב), הביא כמה דברים מהרמ"א שם בקשר לשתית מים והשמיט עניין זה. פרטים בהזירות זו נלקטו בס' 'שמירת הגוף והנפש' סי' מז (ומהרה"ג הרה"ח ר' אלי' שי' לנדא שמעתי שנהגים להיזהר בזה, ע"פ הפרטים דלעיל). 'התקופות' צוינו בלוח 'היום יום' בעמוד שלפני התחלת הלוח' עצמו, ובלוח כולל-חב"ד מופיעות תמיד בתחילת החודשים המתאימים.

תענית שבעה-עשר בתמוז

בין-המצרים¹⁴:

מיום זה עד אחר תשעה באב אין נושאים נשים, אבל שידוכים מותר לערוך אפילו בתשעה באב עצמו, וסעודת שידוכים בלא ריקודים מותרת עד ראש-חודש מנחם-אב (ולאחר מכן אסור לעשות סעודת שידוכים אפילו בשבת, אלא כיבוד קל¹⁵), ואין מסתפרים. ליטול ציפורניים אין איסור¹⁶. אין מברכין 'שהחיינו' על פרי או בגד חדש, וגם לא בשבת¹⁷ (אלא אם-כן אינו מוצאו אחר-כך¹⁸). בשירה בפה אין איסור. שמיעת קלטת וכיוצא-בה, שלא לשם שמחה ממש, התיר הגר"ז גרליק ז"ל עד ראש-חודש מנחם-אב.

סיום והכנסת ספר-תורה - רצוי שלא לעשות ב'בין-המצרים', אלא בזמן מתאים יותר¹⁹.

'בין-המצרים' אינו זמן ראוי לנסיעות וטיולים²⁰. גם בקייטנות, משתדלים לדחותם או למעט בהם ככל האפשר. מי שצריך לנסוע בימים אלו, כדאי ונכון שהכנות משמעותיות לנסיעה יתחילו לפני-כן, כדי שיודגש שהנסיעה החלה לפני שבעה-עשר בתמוז²¹.

לא רצוי לקבוע טיפולים רפואיים לימים אלה²². גזיות השערות [לכן שלוש שנים] - יש לדחותה

לאחר 'בין-המצרים'. אבל שאר העניינים שנהוג להדר ולהרגיל בהם את התינוק - נשיאת טלית-קטן, ברכות-השחר וברכת-המזון וקריאת-שמע שעל-המיטה - זאת אין דוחים, אלא נוהגים כרגיל, מיום מלאות לבן שלוש שנים²³.

הנהגות מיוחדות בימים אלו²⁴:

להוסיף בלימוד התורה ובנתינת צדקה [ובוודאי בשבתות שבין-המצרים: תורה - בהוספה על העניין ד'ויקהל משה" להקהיל קהילות בכל שבת ושבת²⁵, ו'להשתדל שבכל יום מימי בין-המצרים יהיה עניין הצדקה באופן המותר ביום זה... ביום השבת - על-ידי הכנסת אורחים (בסכר-פנים-יפות); או על-ידי זה שביום השישי שלפניו מפרישים 'משנה' לצדקה²⁶], על-פי מה שנאמר 'ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה'²⁷.

תורה

לקבוע²⁸ (ובמקום שכבר ישנם - להוסיף) שיעורי

23 אג"ק כרך כד עמ' שנה. וצ"ע שבתספורת דחוייה ב"ג בעומר הורה הרבי לנהוג את כל הנ"ל מיום התספורת ואילך (אג"ק כרך ח עמ' רפט). ומאידך, את לבישת טלית-קטן וכו' ניתן להקדים לפני ג' שנים (ראה היכל-מנחם ח"ב עמ' כט).

אמנם ההכנסה ל'חדר' אינה עניין של 'אירוע', ואינה חייבת להיעשות מיד בהגיעו לגיל שלוש, אלא כאשר מכניסים אותו ל'חדר' בקביעות* (כפי שהכניס אדמו"ר הזקן את ה'צמח צדק' לא ביום הולדתו, ער"ה, אלא ממחרת יוה"כ פ" - סה"ש קיץ ה'ש"ת עמ' 67; וכן אדמו"ר מהור"י"צ הוכנס לחדר רק בשנת תרמ"ד - סה"מ תשי"א עמ' 168), אז מקיימים כל המנהגים שבו, ולכן לא נזכר הנושא כלל בעניינינו.

בשולי-הגיליון:

* וכאמור בשיחת ש"פ בשלח, ט"ו בשבט תשמ"ז ס"ד (סה"ש תשמ"ז ח"א עמ' 326, ובלה"ק - 'התוועדות' תשמ"ז ח"ב עמ' 449) אודות התחלת לימוד אל"ף-ב"ת משער ס' התניא, ומלוח האותיות המכוסות בדברים מתוקים, שזמנו 'מאז התספורת, או בכל ילד לפום שיעורא דיליה'.

24 [תורה' ו'צדקה'] ליקוטי-שיחות חלק ח"י עמ' 486 וחלק כ"ד עמ' 33. הלכות (משפטי') שבתורה בפרט, ולימוד הרמב"ם במיוחד, שכולל הלכות דכל התורה כולה (התוועדות' תש"נ ח"ד עמ' 54 - הוספה זו שייכת גם לילדים הנמצאים במחנות-הקיץ (התוועדות' תשמ"ח ח"ד עמ' 50). ההוראות בנדון, שחן 'מילתא בטעמא' שייכות לכל שנה ושנה (שיחת מוצש"ק פינחס תשל"ח, הנחת הת' בלתי מוגה ס"א).

25 שעניינין 'הקדמת רפואה' על-ידי שיהפכו לימים טובים - 'התוועדות' תש"נ שם.

26 ליקוטי-שיחות כרך כג עמ' 299 (מתורגם) ובהערה, ופירוט המצעה כיו"ב בהתוועדות תנש"א ח"א עמ' 24. במק"א הוסיף הרבי בכיו"ב: צדקה באכילה ושתיה (לחיים), או צדקה רוחנית (עצה טובה, וכש"כ לימוד תורה), ובפרט החלטה בשבת על נתינת סכום מסוים לצדקה, להפרישו מיד במוצש"ק ולתיתו לעני או לגבאי בבוקר (סה"ש תשמ"ח ח"א עמ' 222 ובהערות, 'התוועדות' תשמ"ח ח"ד עמ' 376 ועוד).

27 כמבואר בליקוטי-תורה ר"פ דברים, ש'משפט' היינו תורה. ככתוב (מקץ מגי) 'כמשפט ראשון' ותירגם אונקלוס "כהלכתא קדמיתא" (שם).

28 קביעות בזמן וקביעות בנפש, לכל אחד ואחת (התוועדות' תשמ"ג

14 לגבי הנהגות בין-המצרים - באשל-אברהם הרה"צ מבוטשאטש או"ח סי' תקנ"א שהן מתחילות כבר בליל הצום (אפילו בין השמשות), וכ"פ בשו"ת צ"ץ-אליעזר ח"י סי' כו. מאידך, בשו"ת איגרות-משה או"ח ח"א סי' קסח מתיר נישואין רק לצורך, וע"ש ח"ד סי' קיב שמציין לו, ותספורת - רק לצורך גדול (וראה 'התקשרות' גיליון תסט עמ' 19).

כנראה, אין נהוגין כפי המוצע בביאור-הלכה ר"ס תקנ"א (מא"ר ופרמ"ג) להחמיר ב"ז בתמוז ועשרה ברכת כמו מר"ח אב. וע' נטעי-גבריאל בין-המצרים ח"א עמ' עג, עה, עו ועוד (כמובן לא מכוונים לזה, אבל אם צריך מכבסים וכו').

15 מ"א סי' תקנ"א ס"ק י.

16 בלוח כולל-חב"ד כתבו "לכבוד שבת מותר אפילו בערב שבת חזון" ונכון הדבר, אבל הניסוח מטעה כאילו בלא"ה אסור, כאשר גם האוסרים לא אסרו אלא בשבוע שחל בו ת"ב (ראה נטעי-גבריאל בין-המצרים ח"א ר"פ כב, וע"ה), וגם אז צ"ב מה מנהגנו בזה.

17 לוח 'היום יום' - לוח כולל-חב"ד.

18 סי' תקנ"א ס"ז בהג"ה.

19 אג"ק כרך כ' עמ' רג.

20 ראה נטעי-גבריאל בין-המצרים פכ"ג ס"ג.

21 היכל-מנחם כרך ב' עמ' ריד. ובשיחות-קודש תשכ"ה כרך ב' עמ' 230 "לארוז מוודה או אפילו מספר ממחטות". אגב, בשנת תשל"ג אמר הרבי ביחידות להשליח הרה"ח ר' אריה-לייב קפלן ע"ה "כשאורים את החפצים, יש לארוז תחילה את הטלית והתפילין. לאחר מכן אפשר להוציאן, אך בהן יש לפתוח את מלאכת האריזה" - 'התקשרות', גיליון נב עמ' 8. ראה גם היכלא במלכא, שהרבי אמר לר"י כרם ביבנה לארוז קודם.

22 אג"ק כרך כד עמ' שנו. וראה נטעי-גבריאל בין-המצרים פכ"ג ס"ח (בניתוח וכל טיפול שיש בו משום סכנה), שהביא מ'שערי הלכה ומנהג' או"ח ח"ב סי' רכו, אך שם מדובר (לפי הכותרת) בתשעת הימים, וחבל שגם בכרך ה' של ספר זה טרם נכנסה הוראה זו.

עליו את התענית, ואז מותר באכילה עד עלות השחר³⁶.
 עלות-השחר באזור המרכז לדעה המקדימה: 3:08.
 שחרית: אין לשטוף את הפה בתענית-ציבור³⁷.
 קטנים שיש בהם דעת להתאבל מאכילים אותם
 מאכילים פשוטים, ולא יאכלו מעדנים³⁸.
 הציבור אומר 'עננו' רק במנחה. הש"ץ אומר (בחזרת
 הש"ץ) 'עננו' בברכה בפני עצמה בין ברכת 'גואל
 ישראל' לברכת 'רפאנו', אף אם יש בבית-הכנסת רק
 שלושה מתענים³⁹. ואם אין - אומרו ב'שומע תפילה'⁴⁰.

סליחות⁴¹

אומרים אותן בעמידה, ובמיוחד: אשמנו, י"ג מידות,
 שמע קולנו. וכן אבינו מלכנו.
 מנהגנו לאומרן אחרי אמירת תחנון, 'והוא רחום'
 ו'שומר ישראל'⁴², בסדר דלהלן:
 אל תתנו דמי / כרחם / אלוקינו ואלוקי אבותינו,

ש"ע סי' תקס"ו ונו"כ. וראה אג"ק לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"ג עמ'
 36, שלכל הדעות מותר (כל ימות השנה), גם לדעת האוסרים זאת בכלל
 על-פי הזוהר, אם עושה זאת לרפואה או לכוון דעתו בתפילה וכיצא בזה
 (כמובן, לאחר אמירת ברכות-השחר וברכת-התורה אם הוא אחרי חצות
 הלילה. ואל ישכח ליטול ידיו שוב כראוי לאחר עלות-השחר).
 ש"ע סי' תקס"ז ס"ב. 'ספר-המנהגים עמ' 1. המצטער מאי-רחיצת
 הפה, יש לדון להקל לשוטפו בנזל שאינו ראוי כלל לשתיה.

שכח ובירך על מאכל או משקה וזכר שתענית היום - כמדומני שפוסקים
 כדעה שלא יטעם כלל, אלא יאמר בשכמל"ו (ראה נטעי-גבריאל בין-
 המצרים ח"א פ"ג ס"ח). שכח ולעם - יפלוט, וגם אם אכל - ימשיך
 בתעניתו (מטה-אפרים תר"ב ס"כ"ג).
 38) ראה בענין זה כף-החיים סי' תקנ"ו ס"ק ט ונטעי-גבריאל בין-המצרים
 פ"ו עמ' סח, וש"נ.

39) ספר-המנהגים עמ' 45, עיי"ש, ובאג"ק חט"ז עמ' שיג מעתיק הרבי רק
 ג' מתענים" (ראה 'התקשרות', גיליון לג עמ' 18), וכן הביאו בלוח כולל-
 חב"ד לתענית אסתר, מהערות הרבי ללוח תשס"ז.

ש"ץ ששכח ברכה זו וזכר קודם שאמר ה" מחותמת 'רפאנו' חוזר ואומר
 'עננו ורפאנו, וכשאמר ה" אומר עננו בשמע קולנו' וחותר 'בא", העונה
 בעת צרה ושומע תפילה', שכח גם שם, ואמרה ברכה בפני עצמה אחר
 'שים שלום' (לוח כולל-חב"ד, צום גדליה).
 40) משנה-ברורה סי' תקס"ו ס"ק יג.

41) סידור תהילת-ה' (הישן) עמ' 362. ספר-המנהגים עמ' 45. כמה
 מהמקורות למנהגים דלהלן (כולל קריאת התורה) ציינו ב'התקשרות'
 גיליון לג עמ' 20, וראה גיליון מ' עמ' 18.

יום מילה שחל היום, כשהמילה בשחרית במניין זה, אומרים סליחות
 ויודי כרגיל, ללא נפילת אפים. וי"א שבעל הברית עצמו לא יאמר סליחות
 (ראה השלמה לש"ע אדה"ו מרבר בעל 'הדברי נחמיה', סי' קלא סוף
 ס"ז, ודפסה בסוף ח"א עמ' 357). לענין אבינו מלכנו, חידש הרבי שתלוי
 בתחנון (אוצר מנהגי חב"ד' אלול-תשרי עמ' ל, משיחת ו' תשרי תשל"ה.
 זאת בניגוד להוראותיו בנדון בשנת תשכ"ה - ראה 'אוצר' שם עמ' קס
 ס"ט. וראה המסופר ב'התקשרות' גיליון שלא עמ' 18).

המתפלל במניין בנוסח אחר, לכאורה צריך לומר הכל כסדר דידן (ללא י"ג
 מידות, כמובן). ורק יענה י"ג מידות עימם. אמנם ראה 'התקשרות' גיליון
 תקל"ד עמ' 16 הערה 18, וגם ב'לקט הקמח החדש' סי' קלא ס"ק ז כתב
 שגם מטעם לפניהם או לאחריהם מיקרי בציבור, וצ"ע למעשה. ואולי כל
 שאומרים סליחות ה"ז 'עימם'.

42) כן נהגו תמיד במניין של הרבי.

לימוד בהלכה ופסקי-דינים, ולכל לראש - הלכה
 למעשה מדיני ימים אלו²⁹, וגם (בענייני גאולה³⁰ ו)
 בתורת בית-הבחירה, בית-מקדשנו, על-פי מה שאמרו
 רז"ל שעל-ידי לימוד זה "אני מעלה עליהם כאילו
 הם עוסקין בבניין הבית"³¹. היינו: בתנ"ך³² - בספר
 יחזקאל מפרק מ' והלאה, במשנה ובגמרא - מסכתות
 מידות ותמיד³³, וברמב"ם - הלכות בית-הבחירה.
 ולהוסיף וללמוד הביאורים בענייני בית-המקדש
 בתורת החסידות, ובפרט בתורתו של הצמח-צדק,
 שזכה דורנו ונתגלו בו כמה דרושים על הפסוק
 ביחזקאל (אור-התורה על נ"ך), ומעט גם על המשניות
 דמסכת מידות (חידושים על הש"ס, במקומו) וכיו"ב³⁴.

צדקה

ההוספה בצדקה - באם אפשר - להפריש לצדקת
 בית-מקדש מעט (בתי-כנסת ובתי-מדרש, ישיבות
 וכיוצא בזה)³⁵.

תענית ציבור

מי שלא ישן, מותר לו לאכול עד שיעלה עמוד-
 השחר. השוכב לישון ובדעתו להשכים לאכול או
 לשתות, יתנה במפורש לפני השינה שעדיין אינו מקבל

ח"ד עמ' 1834).

29) 'התועודיות' תשמ"ח ח"ד עמ' 78, 91 (מוגה), 108.

30) ספר-השיחות תשמ"ח ח"ב עמ' 606.

31) תנחומא פ' צו סי' יד. ויתירה מזו, שעל-ידי זה "בניין ביתי" אינו "בטל"
 (ספר-השיחות תשמ"ח ח"ב עמ' 535). ואף [כנראה - באופן חיובי] נפעל
 בניין ביהמ"ק לדעתיד ('התועודיות' תשמ"ב ח"ד ס"ע 1945). הרבי החל
 לעורר ע"ז כשנת תשל"ו ('שלשלת היחס' בראש ס' 'היום יום עם מ"מ'
 וציונים', החל מ'הוצאה חדשה ומתוקנת עם הוספות', תשמ"א).

32) וקודם כל בפ' תרומה, תצוה, תשא - בענייני המשכן וכליו ובגדי-
 כהונה, שמהן למדים לענייני ביהמ"ק. תוספת זו לא הופיעה בהוראות
 בנדון כל השנים, שרבות מהן מוגהות, אלא פעם אחת ויחידה (בלתי-
 מוגה) ב'התועודיות' תשמ"מ ח"ד עמ' 2248, וראה בכיו"ב ספר-השיחות
 תשמ"ט ח"א עמ' 252 ובהערות. וראה 'התקשרות' גיליון ש"ב עמ' 18
 הערה 25, וש"נ.

33) באחת הפעמים הזכיר הרבי את מעלת מסכת תמיד על מסכת
 מידות, כיוון ש'מקדש העתיד בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים' הרי
 הלימוד אודות העבודה בביהמ"ק נוגע אז למעשה יותר מאשר הלימוד
 אודות בנין ביהמ"ק" ('התועודיות' תש"נ ח"ד עמ' 55 הערה 186), וא"כ
 לכאורה יש ללמוד גם את כל ההלכות השייכות לעבודת ביהמ"ק, וקודם-
 כל ההלכות השייכות למסכתות אלו, בהל' כלי המקדש, תמידין ומוספין,
 ומעשה הקרבנות שברמב"ם.

34) 'התועודיות' תשמ"ט ח"ד עמ' 38. וראה ספר הליקוטים - צמח צדק,
 ערך ביהמ"ק (אות ב' עמ' רכב. ובהוספתו בסופו).

בספר-השיחות תנש"א ח"ב עמ' 691 נוסף, שבשנה זו, כיוון שעומדים
 כבר על סף הגאולה, יש ללמוד זאת לא מצד ההתגברות דרגש האבילות
 וההשתדלות לתקן החסרון דחורבן ביהמ"ק, אלא (גם לולי החורבן) מצד
 הכוסף וההשתוקקות להמעלה והשלימות דבית-המקדש השלישי, גדלות
 שלא היתה מעולם, עיי"ש.

35) כשבאים לעורר ע"ד תניית צדקה, יש להביא בפועל קופת צדקה, שאז
 תיכף ומיד נותנים צדקה בפועל ('התועודיות' תשמ"ח ח"ד עמ' 123).

צדקה

בימי התעניות נוהגים לתת לצדקה לפני תפילת מנחה 'אגרא דתעניתא', ויש נותנים לפי עלות הסעודות שהיו אמורים לאכול היום⁵³. ו"מנהג ישראל להרבות בצדקה (הן בכמות, והן באיכות - על-ידי סכר פנים יפות כו'⁵⁴) ביום התענית"⁵⁵.

מנחה

התפילה - בשעה מאוחרת יחסית⁵⁶.

וידבר וקטורת, אשרי, חצי קדיש, קריאת 'ויחל' כבשחרית, לשלושה עולים, והשלישי הוא המפטיר, ואין אומרים חצי קדיש לאחר הקריאה. מפטירים "דרשו ה' בהמצאו" (ישעיהו נה, ו - נו, ח), ומברך אחר-כך שלוש ברכות עד 'מגן דוד'. יהללו, חצי קדיש⁵⁷.

גם היחיד אומר 'עננו' בשומע תפילה, ללא חתימה, ומסיים "כי אתה שומע...", ואם שכח (וכבר אמר ה' של סיום הברכה), אומרו בלא חתימה אחרי 'אלוקי נצור' קודם 'היו לרצון' האחרון. הש"ץ אומר 'עננו' כבשחרית (ראה לעיל), בכרכה בפני עצמה בין 'גואל ישראל' ל'רפאנו'. הנוהגים נשיאת כפיים בכל יום, נושאים כפיים בתפילה⁵⁸, וכשאין נושאים כפיים אומר הש"ץ ברכת כוהנים.

הרבי חידש את המנהג הישן (שמקורו במשנה) לומר

האמורים בפרשה"), היינו הטוב שבצומות אלו, כפי שיהפכו לשון ולשמחה ולמועדים טובים לעתיד-לבוא, ואדרבה - על-ידי הלימוד בנוגע להיירדה לפי שעה. הרי זה מגדיל השמחה והיום-טוב (ספר-השיחות תשמ"ח ח"ב עמ' 547 הערה 63).

53) כמארז"ל (ברכות וב), "אגרא דתעניתא - צדקתא", ופירשי "שנותנין צדקה לערב, לפרנסת העניים שהתענו היום", הובא להלכה במטה משה סי' תשנ"ה. ובאר"י סי' תקס"ו ס"ב כתב "ויש נוהגין לשער מה שהיה אוכל ביום התענית, ליתן לעניים בערב", הובא ב'התועדויות' תשמ"ט ח"ב עמ' 460, ובהערה 35 שם "ומהטעמים לזה - שהרי מה שאינו אוכל ושותה ביום התענית - אין זה כדי שסכום הסעודות יישאר בכיסו, ואח"כ ישתמש בו לענייני חול, אשר, עם היותם ענייני חול של יהודי, שהם בוודאי בתכלית הכשרות כו', אין זה דומה כלל להעילוי דקדושת הצדקה". ובליקוטי-שיחות כרך כה עמ' 471 במבאר בדרגא גלילית יותר, שכדי לגלות את העניין ד"צום ויום רצון לה", ע"ד "לצום באחרונה" ש"י להוסיף במצוות הצדקה, שהיא מעין דוגמת מצות ה' ממש... [להחיות העולמות] בתורת צדקה וחסד חנם" (אגה"ק סי' יז) מצד הרצון והבחירה דלמעלה, עיי"ש.

54) "דמביים הל' מתנות עניים פ"י ה"ד. תושו"ע י"ד סי' רמט ס"א". (55) (כולל ההערה הקודמת) ליקוטי-שיחות ה"ל עמ' 470.

56) שו"ע אדה"י סי' קכ"ט ס"א. ספר-המנהגים עמ' 48 הערה 20. אם-כי הרבי היה מתפלל בשעה הרגילה בכל יום - 15:15.

57) בסרטי הוידאו נראה, שכאשר היה הרבי ש"ץ, התחיל את החצי-קדיש במנחת תענית-ציבור מיד לאחר סיום ברכות-ההפטרה (כדי למנוע הפסק, ע"ד מנהגו במנחת ש"ק), ותוך-כדי אמירתו, אמרו "יהללו" והחזירו את הס"ת לארון-הקודש.

58) ולכאורה יש לנוהגים כך להקפיד עכ"פ כהספרדים שלא לשאת כפיהם אלא תוך חצי שעה שלפני השקיעה (כפ-החיים סי' קכט ס"ק ז, ע"פ הב"ח. וראה לוח דבר בעתו - צום גדליה, 'לקוטי-יוסף' - מועדים' עמ' 550 וש"נ, ונטעי-גבאיאל הל' בין-המצרים פ"ג ס"ו וש"נ).

אתאנו לך / א-ל מלך⁴³, ויעבור / אלוקים אל דמי / כרחם אב / אלוקינו ואלוקי אבותינו, אמרר בבכי / א-ל מלך, ויעבור / שעה נאסר⁴⁴ / א-ל מלך, ויעבור / זכור רחמך⁴⁵ / זכור לנו ברית אבות / זכור לנו ברית ראשונים / שמע קולנו⁴⁶ / הרשענו ופשענו / משיח צדקך / א-ל רחום שמך / עננו ה' עננו / מי שענה לאברהם / רחמנא דעני⁴⁷ / 'אבינו מלכנו' הארוך⁴⁸ וכו': ברך עלינו שנה טובה; זכרנו ל... [ולא 'זכרנו בספר'] / ואנחנו לא נדע / חצי קדיש.

קריאת התורה

קוראים 'ויחל' בשחרית ובמנחה גם אם יש רק שלושה מתענים. מי שאינו מתענה, לא יקראוהו לעלות לתורה. קראו לתורה למי שאינו מתענה וצר לו להודיע זאת מפני חילול השם - יעלה.

את הפסוקים "שוב מחרון אפך..."; "ה' א-ל רחום... ונקח"; "וסלחת..." - אומר הציבור בקול רם, ואחריהם אומרם הקורא בתורה. כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו כשעלה לתורה, החל לאומרם עם הציבור וסיימם עם הבעל קורא.

עניינא דיומא: כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו מביא⁴⁹: "שביום י"ז בתמוז ותשעה באב יש לומדים (אף שמעטים הם ביותר - ולא נתפרסם כלל וכלל⁵⁰) בתורה (בנביאים) פרשת היום על-דבר 'צום הרביעי' ו'צום החמישי'⁵¹ (על-דרך שבכל יום אומרים שירו של יום וכיוצא-בזה)⁵².

43) בסידור 'תורה אור' עמ' 372, בסליחות דשני וחמישי, תענית ציבור וכו' - נדפס בו "כמו שהודעת", וכן צולם בסידורי תהלת ה' הישנים, ואילו במחזור השלם וב'סליחות - מנהג חב"ד" נדפס תמיד "כהודעת", ועפ"ז תיקנת כאן בעבר וכן תוקן בסידורי 'תהלת ה' החדשים, אך בהקלטות מתפילת הרבי בסליחות לעשרה שבטת ניתן לשמוע בבירור "כמו שהודעת" (עוד פרטים בזה בלוח תענית אסתר השתא, גיליון תר"ז הערה 26).

44) פיוט מסוג 'פומון'. בין חרוז לחרוז אומרים "יום גבר..." כנדפס, ובסוף הפיוט חוזרים את כל החרוז הראשון (ע"פ הערה 4 ב'סליחות - ליקוט טעמים ומקורות' של הרבי שנדפס בסו"ס 'סליחות - מנהג חב"ד').

45) סידור תהלת-ה' עמ' 347. בפסוק "פקדנו בישועתך" (ולא "ופקדנו"), וכן נדפס ב'סליחות - מנהג חב"ד'.

46) פותחים הארון ואומרים פסוק אחר פסוק, חזן וקהל, עד הפסוק 'אל תעזבונו ולא עד בכלל. בסיום הקטע סוגרים הארון.

47) במניין של הרבי נהגו לנגן תפילה זאת בסיום הסליחות (ספר-הניגונים ח"ג, ניגון רמז).

48) כולו יחידו מתחילה ועד סוף. במניין של הרבי נהגו תמיד לנגן 'אבינו מלכנו, אין לנו מלך אלא אתה' (ספר-הניגונים ח"א, ניגון 1).

49) ספר-השיחות תשמ"ח ח"ב עמ' 547 הערה 63.

50) ראה ע"ד"ז בן-איש-חי שנה א' ה' חנוכה אות כג מס' מועד לכל חי למוה"ר חיים פלאגי.

51) מליכ"ב ב-כהג, ה-ימייה לט, ב-; וזכירה ה, יח-יט.

52) ויתירה מזה - התורה היא נצחית גם לעתיד-לבא, כולל חלקים אלו בנביאים המדברים על-דבר הצומות; אלא שבתורת-אמת ותורה-אור מאיר בגלוי הטוב שבכל דבר (כמבואר במקום אחר בענין "יעקב ועשו

צאת הכוכבים⁶⁰ באזור המרכז: 8:17.
 סיום מחזור לט של לימוד שלושה פרקים רמב"ם
 ליום, וסיום מחזור השלושה-עשר ללומדי פרק אחד
 ליום.
 זמן המתאים להתחזקות בתקנת כ"ק אדמו"ר
 בלימוד הרמב"ם היומי, ולצרף אנשים נוספים לקיום
 תקנה זו. באחד משלושת המסלולים.

"דברי כיבושין" אחרי מנחה דתענית-ציבור: "כדאי
 לעורר על המנהג הנ"ל, שבמקומות שאפשר לפעול
 זאת, יאמרו אחרי מנחה (כמה מילים, לכל הפחות)
 'דברי כיבושין', או מזמור תהילים המתאים לעניינים
 אלו, ובמקומות שמצד טירחא דציבורא [או מצד
 ביטול מלאכה, וכיוצא-בזה] אי אפשר לפעול זאת -
 על-כל פנים יהרהרו במחשבה עניין של 'דברי כיבושין',
 ומאחר ש'רחמנא ליבא בעי' - ובפרט עניינים הקשורים
 בתשובה, ש'עיקר התשובה בלב' - הרי 'מחשבה טובה,
 הקדוש-ברוך-הוא מצרפה למעשה'⁵⁹.

60 במקום ובזמן שהתענית קשה על הציבור, ניתן להקדים תפילת ערבית
 לפני צאת-הכוכבים (ע"פ המטה-אפרים סי' תרב סכ"ט. ופעם אחת מסר
 הרבי לרב בבית-חיינו, הרה"ח ר' שמואל לויטין ז"ל, שניתן לנהוג כן,
 בתענית אסתר תשכ"ה - מיימונו של הרה"ח ר"ל ז"ל גרונר), וכמובן -
 לחזור עמהם על ג' פרשיות דק"ש לאחר-מכן.

59 ליקוטי-שיחות כרך כ' עמ' 352, וש"נ. וחבל שככל הידוע, טרם הונהג
 הדבר בפועל אפילו בין אנ"ש (מלבד הצפייה בדברי הרבי בווידיאו במקום
 שאפשר).

ב"ה

צעירי
 אגודת
 חב"ד

להתרשמות והזמנות
 כנסו לאתר המבצעים: Mivtzoim.co.il

עת לדעת

נערך על ידי הרב אברהם שמואל בוקיעט

השחרור מקוסטרמה

כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ מקבל את תעודת השחרור בקוסטרמה ויוצא מעיר גלותו, יום ד' פ' פינחס, חצי שעה אחר חצות היום. שני נציגים מטעם הקהילה היהודית בקוסטרמה התלוו אל כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ כשיצא מגלותו בעיר קוסטרמה אל ביתו בלניגרד. עשרה ימים ישב הרבי בגלות קוסטרמה.

(ספר התולדות אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' 221, אבל ראה גירסא שונה לקמן באירוע י"ד תמוז, וכה בשחת ש"פ בלק י"ד תמוז תשכ"ז, ואולי צריך להקטן כאן: "יום ה' י"ד תמוז").

לעת ערב (י"ג תמוז) נתאספו אנשים למעונו (בקוסטרמא) ואמר אז המאמר ברוך הגומל לחייבים טובות (הא').

(ספר המאמרים תרפ"ז ע' דח)

תרפ"ז

בר מצווה אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע

כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ, ביום ב' פ' בלק, הגיע לגיל מצוות וסעודת הבר מצווה התקיימה בזאל הגדול בליובאוויטש.

(ספר התולדות אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' 145 ואילך)

תרנ"ג

יום הולדת אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע

יום הולדת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ - רבי יוסף יצחק, יום ב' פ' פינחס בשעה תשע בבוקר. הוא היה בן יחיד לכ"ק אדמו"ר מוהרש"ב ולרבנית שטערנא שרה. נקרא על שם סבו, אבי אמו: הרה"ק הרי"צ מאוורוטש, בן הצ"צ.

תר"מ

י"ד תמוז

תשט"ז

ניגון 'אסדר לסעודתא'

כ"ק אדמו"ר לימד את הניגון 'אסדר לסעודתא' בשבת פ' בלק, ואמר: "הגם שכ"ק אדמו"ר הזקן לא הכניס בסידורו את כל זמירות השבת שנוהג העולם לנגן בשולחן שבת, כיון שרצה שהחסידים ינגנו ניגונים ללא מילים, כי הם למעלה מסתם זמירות - מכל מקום הכניס אדמו"ר הזקן בסידורו פיוט זה".

(תורת מנחם ח"ז ע' 96)

באותה תקופה, לאחר שלימד הרבי את הניגון, התבטא הרבי: "אם מנגנים את ה'אסדר' בדיוק (כפי המנגינה) - אינני יודע, אבל לפחות פעלתי שיאמרו 'אסדר'".

תרפ"ז

חג הגאולה

יום ג' פ' פנחס, מתבשר כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ כי הוא חופשי מגלותו בקוסטרמה. הגאולה בפועל התעכבה ביום נוסף, כיון שהיה זה יום חג בקוסטרמה, ומשרד הג.פ.או. היה סגור. תעודת השחרור הונפקה ונמסרה רק למחרת - י"ג בתמוז.

(היום יום י"ב תמוז. ספר התולדות אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' 221)

י"ב תמוז

חג הגאולה

עיקר המאסר של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע היה על עניין החינוך, וההוראה מכך - להתחזק בחינוך על טהרת הקודש

מתוך יומנו של הרב אהרון קורנט

יום שישי, י"א תמוז

צבא, הרי זה בכוחו ועוצם ידו של הצבא, אבל חס ושלום לומר כך, ובפרט כאשר רואים ניסים גלויים שאין להם שום הסברה מצד דרכי הטבע! ואפילו "ציונים ימניים" מודים שזהו אך ורק בכוחו ויכולתו של הקב"ה, ורק ה'מקולקלים' שבהם אומרים להיפך - לא הייתה כזאת לעולמים לומר על ניסים גלויים שלמעלה מהטבע לגמרי שזהו "כחי ועוצם ידי"...!

לאחר ההתוועדות התפללו מנחה, פרקי אבות, ואחר כך הלך לספרייה. חזר מהספרייה ב-20:35. הסתכל על מצב הסדר בשולחן במסדרון. למעריב יצא ב-21:20. ד"ר וויס יצא מחדרו של הרבי ב-10:20 [אמכשיר בידו, אולי של לחץ דם]. הרבי נסע לביתו ב-22:40. עמדו זוג (מבוגרים) במסדרון והרבי חיך אליהם, ואמר להם 'מזל-טוב'.

יום ראשון י"ג תמוז

הגיע מביתו ב-10:15. נסע למקווה ב-12:00, וחזר ב-12:40. נסע לאוהל ב-16:05. חילק צדקה עד שנכנס למכונית, וכשנכנס התחיל לנגן 'שיבנה ביהמ"ק', ובידו הק' הורה להגברת השירה.

חזר מהאוהל ויצא למנחה ב-21:05. אחרי התפילה הודיע את הבשורה המשמחת כי אחרי תפילת מעריב תתקיים התוועדות! כמובן מיד התחילו בהכנות בחיפזון. ב-9:30 יצא לתפילת מעריב. אחר כך ירד להתוועדות.

ציווה לנגן, ואמר מאמר ד"ה "עשרה שיושבים". אחר כך דיבר על כך שהימים האלו נזכרים ונעשים, ועל ידי שנזכרים בהם איך שהיו בפעם הראשונה, הרי יגיע גם כן למעשה כמו בפעם הראשונה, ועוד יותר מזה, שכן, בכל שנה ושנה מתווספים עוד עניינים חדשים.

כן דיבר על כך שעיקר המאסר היה בקשר לעניין החינוך, ובמיוחד חינוך של תינוקות של בית רבן. היות וכעת זהו זמן שיש חופש - כפי שזה נקרא - מלימודי חול (אמר שאינו רוצה לקרוא לזה לימודי חול, כי הלימוד הזה צריך להיות, כפי שכותב אדמוה"ז בתניא "קרדום לחפור בו", דהיינו להשתמש בזה לעבודת ה', שע"י לימוד החשבון יודעים ה' קידוש החודש וכו' ועם כל זה הרי כעת הזמן שיש חופש אפילו מלימודים אלו) בכדי ללמוד תורה על טהרת הקודש ועוד יותר 'קודש' בעצמו.

הגיע מביתו ב-10:20. חזר מהספרייה בשעה 20:00. אחד ניגש עם בתו הקטנה שהרבי ייתן לה צדקה (והיא לא רצתה). הרבי שאל את אביה "האם הדליקה כבר נש"ק?" והאב ענה בחיוב. אמר הרבי: "אם כן אינה צריכה" (לתת כעת צדקה).

בפרוודור התחילו לשיר "שיבנה ביהמ"ק", והרבי הורה בשני ידיו הק' להגברת השירה. ירד לקבלת שבת לערך ב-21:10. ב"לכה דודי" הש"ץ שר ב"מין ושמאל" וב"בואי כלה" את הניגון "יפרח בימיו", והרבי הורה בידו הק' להגברת השירה. אחרי התפילה שרו "שיבנה ביהמ"ק", ובדרכו הורה הרבי להגברת השירה.

שבת קודש פרשת חוקת בלק - חג הגאולה י"ב תמוז

הגיע מהספרייה ב-8:30. כשפתח את הדלת של גן עדן התחנתן הסתובב והביט אל ה'זאל'. ירד לתפילת שחרית ב-10:05. מתחילת 'כתר' הסתכל בתהילים לערך פרקים קב-קג שעליהם דיבר בהתוועדות, עד סיום חזרת הש"ץ.

ההתוועדות החלה ב-13:30 ונמשכה עד 19:00.

אחרי שקידש שתי שבתות רוב כוס. רימן להרב מענטליק שימזוג משקה לכוס הנ"ל. הנ"ל מזג לכוס הרבי משקה שכמעט מילא לגמרי את הכוס. אח"כ אמר לו הרבי שיחלק המשקה בין המסובים ג"כ.

חזר מאמר ד"ה "עשרה שיושבים".

כמה נקודות מההתוועדות: דיבר על ההוראה מנפילת חומת יריחו, בכיבושה, "עד רדתה", ושכן יהיה גם היום. לימוד נוסף מכיבוש יריחו, שכמו שאז היה אחד שלקח כסף של קדושה לעניינים אחרים, כן גם היום... ואמר, שהנ"ל צריך לומר לפני תלמידיו 'דברים שאמרת טעות ביד' וכו'. ולבסוף חיך ואמר שנכנסנו לעניין שלא היינו צריכים לדבר עליו...

דיבר על שלילת הטענה ד"כחי ועוצם ידי", ואמר שאנשי הצבא ראו ניסים גלויים ממש ש"יד ה' עשתה זאת!" ישנם "ציונים שמאלניים" שעדיין מכריזים שזהו בכוחו ועוצם ידי היות שיש להם ממשלה, ולממשלה יש

הביקור השני

כ"ק אדמו"ר ביקר במחנה הקיץ לבנים - "גן ישראל" (שנוסד שנה קודם לכן). עם הגיעו סייר בשטח המחנה. במהלך הביקור התקיימה התוועדות במקום, ובסיומה חלוקת "מנחה מעריב" לילדים ולצוות המדריכים. הקונטרס "מנחה מעריב" נדפס בהוצאת קה"ת לראשונה, עבור חלוקה זו בתשי"ז.

(ראה באריכות בספר 'בנאות דשא')

תשי"ז

בחזרה לפטרבורג

כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, מגיע לביתו בלנינגרד (פטרבורג) לאחר ששוחרר מגלותו בקוסטרמה, יום ו' פ' פינחס.

כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ שהה אז בלנינגרד ימים אחדים בלבד, כי היבסקציה והג.פ.אז. לא שקטו ולא נחו, הם איימו לחזור ולאסור את הרבי. "היתכן - הם טענו - רב מורד-אור, בארץ הסובייטים וידו על העליונה", בלית ברירה עזב את לנינגרד והתיישב בכפר מלחובקה הנמצא ליד מוסקבה, שם התגורר במשך שישה שבועות, כשלצידו שוהה רק בתו הרבנית ח' מושקא והמזכיר הרב יעקב זכרי' מאסקאליק (הי"ד).

(ראה אנ"ק מוהריי"צ ח"ב ע' סו. ימי חב"ד ע' 214)

תרפ"ז

תמוז
ט"ז

תשכ"ד

'סידור קידושין' האחרון

הפעם האחרונה שכ"ק אדמו"ר סידר קידושין, לר' שמואל ורעייתו הינדה מלכה לו שיחי' (וזאת לבקשת אבי הכלה ר' שני'ז יפה ז"ל), לאחר יותר משנה שלימה שלא סידר קידושין כלל. הרבי ביקש שלא לפרסם על כך לפני החתונה. עד שנת תשי"ז היה נוסע לאולם החתונה ונכח בשעת ה"קבלת פנים" (ופעמים רבות אף נכח בסעודת החתונה). אחרי שנת האבלות (תשי"א) נסע לסדר קידושין והשתתף ב"קבלת פנים", אך לא נשאר לסעודת החתונה. מאמצע שנת תשי"ד פסק מלנסוע לחתונות וסידר קידושין רק בחופות שנערכו בחצר 770. לקראת סיום שנות היו"דים הודיע כמה פעמים שיפסיק לסדר קידושין, וסידר רק במקרים בודדים שהחתן והכלה הסכימו לנסוע לשליחות אחרי חתונתם.

(ראה באריכות בספר מקדש ישראל)

תשט"ז

הרבי מבקר ב'קעמפ'

כ"ק אדמו"ר ביקר במחנה הקיץ לבנים - "גן ישראל" בהרי הקטסקיל בעיר עלענוועל ניו יורק (כשלוש שעות נסיעה מקראון הייטס). לאחר שסייר בכל המחנה, נכנס לחדר האוכל וערך התוועדות שכללה מאמר חסידות ושיחות.

(ראה באריכות בספר 'בנאות דשא')

באותו יום ביקר הרבי גם במחנה קיץ לבנות "אמונה".

הרבי
בהתוועדות
בחדר
האוכל, גן
ישראל
תשט"ז

כן דיבר על כך שצריך להיות זירוז מיוחד בנוגע לרישום חיילי צה"ל לספר תורה, ובפרט בזמן הזה כי כעת הזמן גרמא, ואמר: "לפי דעתי". אח"כ אמר "לפי עניות דעתי", על כל פנים שזהו פיקוח נפש ממש! כי על-ידי- זה הרי "ראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", וכן בנוגע להנחת תפילין.

ורק שצא"ח באה"ק הולכים בעצלתיים, שאפשר ועכבו ענין זה עד כעת... ואם אותו אחד אינו יכול לעשות זאת, שימנה מישהו אחר שיעסוק בזה. ואם הוא רוצה להיות זה שיקרא על שמו, שייתן לאותו אדם פרוטה או ח"י פרוטות, שעי"ז ייקרא שהוא עושה זאת עבורו. והעיקר שהעניין ייעשה בפועל. ואי אפשר לבוא אליהם בטענות, כי הם מתנהגים כפי שרכנים צריכים להתנהג, הכול בישוב הדעת. ולא מפני כבודם, אלא מפני כבוד התורה.

וסיפר, שהיה תלמיד חכם, שהרבי הקודם חיבבו וכו', שהיה תורם כסף לכל מיני מוסדות וגם למוסדות של כאלו שהם... ולכולם בהשוואה אחת. ופעם אחת היה בין חסידים, ואחד מהצעירים אמר לו מילה. הוא הגיע מיד לאדמו"ר הריי"צ ואמר שעל כבודו הוא מוחל, אבל מה יהיה על כבוד תורתו? הוא בסך הכול 'ארון נושא ספרים', הרי אין לו מציאות לעצמו והוא רק דואג לכבוד התורה... וכן בענייננו, שלמעשה לא עשו שום דבר.

דיבר על המצב בארצנו הקדושה, שהולכים ועושים ישיבות ממשלה, ואת מבצע 'שלום הגליל' לא מסיימים. בפרט שנמצאים קרוב לעיר ולא מרחק של 20 ק"מ ופחות, אלא סמוך לחומה. ואפילו נמצאים בתוך העיר, והראייה שהדפיסו שם תניא בכירות ובצור. וכפי שהקהל תמיד רוצה דברים מיוחדים, הרי הנה התניא שהדפיסו ולמדו בו בשמחה וטוב לבב!

באומרו מילים אלו, לקח מהחבילה 3 ספרי תניא, הסיר את הגומי סביבם ושם תניא עם כריכה לבנה בצד ותניא עם כריכה חומה, פתח את עמוד השער ואמר שישנם צילומים וכו' [הרבי ירד להתוועדות עם 6 ספרי תניא וכן חזר איתם], וישנם עוד תניא'ס משאר הערים שם, ועוד מדפיסים הלאה.

ואמר, שאין צריכים להיכנס לעיר אלא לעמוד מבחוץ והעיקר שיראו להם שמתכוונים בריצנות ואז יכרחו ולא יצטרכו להפיל ח"ו הרבה קורבנות, או שבכלל לא יהיו

הרבי
בהתוועדות בגן
ישראל, תשי"ז.
בתמונה הרב
מרדכי מנטליק
מוז'ין, ועל
השולחן קופסת
קונטרסים
תפילת מנחה
וערבית שחילק
הרבי לחניכים
ולמדריכים
בסיום
ההתוועדות

קורבנות, וגם מהגויים שלא יהיו קורבנות, כי יהודי צריך לדאוג מה שביכולתו שלא יהרגו גויים.

הרבי אמר שבדבר זה כבר טעו שלוש פעמים, שהשאירו את המצב כמו שהוא ולא גמרו את המבצע: במבצע סיני, במלחמת ששת הימים ובמלחמת יוה"כ"פ. הדבר דומה לניתוח שבאמצעו בא אדם ויגיד שיניחו מלעשות את הניתוח כי יש דימום מועט, וכך יעשו ניתוח נוסף ויהיה דימום גדול יותר, ואז שוב יפסיק, וכמוכן שלא ישמעו לשוטה זה.

כן הוא בעניינינו, שצריך לגמור מתחילה עד סוף. ובפרט שישנם שניים-שלושה אנשים שבידם הדבר תלוי לגמור את המבצע, וה' יעזור והם יסיימו זאת עוד לפני ג' השבועות, ושלא יתחשבו בפוליטיקאים. כי כדי לעשות שהפוליטיקאים יגידו את הדעה הנכונה, אפילו שהם באמת יודעים את האמת, הרי משיח יבוא עוד לפני זה... ולכן לא שייך לשנות דעתם, אלא לא להתחשב בהם.

לכן, אמר הרבי, לאחרי שהתפללנו תפילת מעריב, ואמרנו מאמר שזהו דבר תורה, כעת נגיד עוד תפילה 'שיבנה ביהמ"ק', ויתנו צדקה: "ולכן אחלק דולרים ע"י הטנקיסטים ושכל אחד יוסיף משלו ויכוון שזהו שבביל הצלחה של חיילי צה"ל, וכן עבור אותם שניים שלושה אנשים שבהם תלוי סיום המבצע".

הרבי אמר, שנוסף על הניסים שקרו ועליהם דיבר בהתוועדות הקודמת, הרי שהנשיא הלך ממקומו למשך זמן מסוים לראות נחיתת חללית. אף שיכול היה לראות זאת בטלוויזיה כמו שעשה הנשיא הקודם, אלא נסע בכל זאת, בכדי שבאה"ק יוכלו לסיים את המבצע.

ואמר הרבי, שידוע לו עוד מה'חדר' שילד שמבין הרי מספיק שמראים לו את המקל וכבר עושה את הרצון. וישנו ילד שצריכים דווקא להכות בו ורק אז יבין. כאן היה שארה"ב הראו לישראל את המקל, בזה שאמר הדובר של הנשיא כי ידבר נגד ישראל, ולבסוף דיבר בעד ישראל. והרי כמוכן שבתחילה רצה לדבר נגד, כפי הכלל 'אין אומן משנה אומנותו', ואם הדובר אמר כך, באמת חשב כך.

אלא היה באמת נס שדיבר בעד ישראל. ובפרט שלא הגיבו על כך, וכל זה היה רק באופן שהראה את המקל, והמקל נשאר, רק שלא הכה בו חס ושלום. אחר כך אמר, היות וישנו כאן החזן טלישבסקי, אזי יתחיל מ'יהי רצון'. החזן קם ממקומו והתחיל מיה"ר, וכשהגיע למילים "שיבנה ביהמ"ק", התחיל הרבי להורות ביד ימינו להגברת השירה כמה וכמה פעמים, ואחר כך בשתי ידיו, ואז הרכין את ראשו הק', עצם את עיניו, ונענע בראשו כל זמן השירה במשך זמן ממושך.

שניים מקרא ואחד תרגום

מִמְּנוֹ אִילֵי אוֹכַל נִפְהִיבוֹ וְאֶגְרָשְׁנוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי יִדְעָתִי אֵת אֲשֶׁר־תִּבְרָךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָדָר יוֹאֵר: וּכְעַן אֵיתָא כְּעַן לוֹט לִי יַת עֲמָא הֲדִין אַרִי תְקִיף הוּא מִנִּי מָאִים אֶפְל לְאֶגְחָא בְּה קָרֵב וְאֶתְרַכְנֵה מִן אַרְעָא אַרִי יִדְעָנָא יַת דִּי תִבְרָךְ מִבְּרַךְ וְדִי תְלוּט לִיט: ה. וְיִלְכוּ זְקֵנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְּיָן וְקַסְמִים בְּיָדָם וַיִּבְאוּ אֶל־בְּלַעַם וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דְּבַרֵי בָלָק: וְיִלְכוּ זְקֵנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְּיָן וְקַסְמִים בְּיָדָם וַיִּבְאוּ אֶל־בְּלַעַם וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דְּבַרֵי בָלָק: וְאֶזְלוּ סְבִי מוֹאָב וְסְבִי מִדְּיָן וְקַסְמֵי בִידֵיהוֹן וְאֵתוּ לְוַת בְּלַעַם וּמְלִילוּ עִמָּה פְתַגְמֵי בָלָק: ה. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לִינוּ פֹה הַלְּיָלָה וְהַשְּׁבִתִי אֶתְכֶם דְּבַר פְּאֲשֶׁר יִדְבַר יְהוָה אֵלַי וַיִּשְׁכְּבוּ שְׁרֵי־מוֹאָב עִם־בְּלַעַם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לִינוּ פֹה הַלְּיָלָה וְהַשְּׁבִתִי אֶתְכֶם דְּבַר פְּאֲשֶׁר יִדְבַר יְהוָה אֵלַי וַיִּשְׁכְּבוּ שְׁרֵי־מוֹאָב עִם־בְּלַעַם: וְאָמַר לְהוֹן בִּיתוּ הֵכָא בְּלִילֵיא וְאַתְב יַתְכוֹן פְּתַגְמָא כְּמָא דִּי מְלִיל יי עֲמִי וְאוֹרִיכוּ בְּרַכְבֵי מוֹאָב עִם בְּלַעַם: ט. וַיִּבְא אֱלֹהִים אֶל־בְּלַעַם וַיֹּאמֶר מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ: וַיִּבֵּא אֱלֹהִים אֶל־בְּלַעַם וַיֹּאמֶר מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ: וְאַתָּא מֵימַר מִן קָדָם יי לְוַת בְּלַעַם וְאָמַר מִן גְּבַרֵיא הָאֵלִין דְּעִמָּךְ: י. וַיֹּאמֶר בְּלַעַם אֶל־הָאֱלֹהִים בָּלָק בְּנֵי־צַפּוֹר מִלָּךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלָי: וַיֹּאמֶר בְּלַעַם אֶל־הָאֱלֹהִים בָּלָק בְּנֵי־צַפּוֹר מִלָּךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלָי: וְאָמַר בְּלַעַם לְוַת בְּלַעַם קָדָם יי בָּלָק בְּר צַפּוֹר מִלָּכָא דְמוֹאָב שְׁלַח לְוַתִּי: יא. הִנֵּה הָעַם הֵינָא מִמְּצָרִים וַיִּכְּס אֶת־עֵינֵי הָאָרֶץ לְכַה קִבְּהִלֵּי אֵתוּ אִילֵי אוֹכַל לְהַלְחֵם בּוֹ וַגְּרִשְׁתּוּ: הִנֵּה הָעַם הֵינָא מִמְּצָרִים וַיִּכְּס אֶת־עֵינֵי הָאָרֶץ לְכַה קִבְּהִלֵּי אֵתוּ אִילֵי אוֹכַל לְהַלְחֵם בּוֹ וַגְּרִשְׁתּוּ: הָא עֲמָא דִּי נִפְק מִמְּצָרִים וְחָפָא יַת עֵין שְׁמַשָּׁא דְאַרְעָא כְּעַן אֵיתָא לוֹט לִי יַתָּה מָאִים

ב. וַיֵּרָא בָּלָק בְּנֵי־צַפּוֹר אֵת כָּל־אֲשֶׁר־עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאִמְרֵי: וַיֵּרָא בָּלָק בְּנֵי־צַפּוֹר אֵת כָּל־אֲשֶׁר־עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאִמְרֵי: וַחֲזָא בָּלָק בְּר צַפּוֹר יַת כָּל דִּי עֲבַד יִשְׂרָאֵל לְאִמְרֵי: ג. וַיִּגַּר מוֹאָב מִמְּנוֹ הָעַם מְאֹד כִּי רִבְּהוּא וַיִּקְּץ מוֹאָב מִמְּנוֹ בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּגַּר מוֹאָב מִמְּנוֹ הָעַם מְאֹד כִּי רִבְּהוּא וַיִּקְּץ מוֹאָב מִמְּנוֹ בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וּדְחַל מוֹאָבָה מִן קָדָם עֲמָא לְחָדָא אַרִי סְגִי הוּא וְעַקַּת לְמוֹאָבָה מִן קָדָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ה. וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־זְקֵנֵי מִדְּיָן עֲתָה יִלְחֲכוּ הַקְּהֵל אֶת־כָּל־סְבִיבְתֵינוּ כְּלַחְדָּי הַשּׁוֹר אֵת יֶרֶק הַשְּׂדֵה וּבָלָק בְּנֵי־צַפּוֹר מִלָּךְ לְמוֹאָב בְּעַת הַהוּא: וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־זְקֵנֵי מִדְּיָן עֲתָה יִלְחֲכוּ הַקְּהֵל אֶת־כָּל־סְבִיבְתֵינוּ כְּלַחְדָּי הַשּׁוֹר אֵת יֶרֶק הַשְּׂדֵה וּבָלָק בְּנֵי־צַפּוֹר מִלָּךְ לְמוֹאָב בְּעַת הַהוּא: וְאָמַר מוֹאָב לְסְבִי מִדְּיָן כְּעַן יִשְׁיַצּוּן קְהֵלָא יַת כָּל סַחְרֵנָא כְּמָא דְמְלַחְדָּי תּוֹרָא יַת יוֹרְקָא דְחַקְלָא וּבָלָק בְּר צַפּוֹר מִלָּכָא לְמוֹאָב בְּעַדְנָא הֵיאָה: ה. וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֶל־בְּלַעַם בְּנֵי־עוֹר פְּתוֹרָה אֲשֶׁר עַל־תְּהֵרָ אֶרֶץ בְּנֵי־עַמּוֹ לְקַרְאֵלוֹ לְאֹמַר הִנֵּה עִם יֵצֵא מִמְּצָרִים הִנֵּה כְּסָה אֶת־עֵין הָאָרֶץ וְהוּא יֵשֵׁב מִמְּלִי: וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֶל־בְּלַעַם בְּנֵי־עוֹר פְּתוֹרָה אֲשֶׁר עַל־תְּהֵרָ אֶרֶץ בְּנֵי־עַמּוֹ לְקַרְאֵלוֹ לְאֹמַר הִנֵּה עִם יֵצֵא מִמְּצָרִים הִנֵּה כְּסָה אֶת־עֵין הָאָרֶץ וְהוּא יֵשֵׁב מִמְּלִי: וַיִּשְׁלַח אֲזַגְדִּין לְוַת בְּלַעַם בְּר עַוּוֹר לְפַתוֹר אָרְם דְּעַל פְּרַת אַרְעָא בְּנֵי עַמָּה לְמַקְרִי לֵה לְמֵימַר הָא עֲמָא נִפְק מִמְּצָרִים הָא חָפָא יַת עֵין שְׁמַשָּׁא דְאַרְעָא וְהוּא שְׂרִי מְלָקְבִיל: ו. וְעַתָּה לְכָה־נָא אֶרְהִילֵי אֶת־הָעַם הַזֶּה כִּי־עָצוּם הוּא מִמְּנוֹ אִילֵי אוֹכַל נִפְהִיבוֹ וְאֶגְרָשְׁנוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי יִדְעָתִי אֵת אֲשֶׁר־תִּבְרָךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָדָר יוֹאֵר: וְעַתָּה לְכָה־נָא אֶרְהִילֵי אֶת־הָעַם הַזֶּה כִּי־עָצוּם הוּא

נערך על ידי 'חוקן' הוצאה לאור

אֶפֶל לֹא־נִחַת בָּהּ קֶרֶב וְאֶת־רִכְבָּהּ: י. וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים אֶל־בְּלָעַם לֹא תִלְךָ עִמָּהֶם לֹא תֵאָדָר
אֶת־הָעָם כִּי בְרוּךְ הוּא: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־
בְּלָעַם לֹא תִלְךָ עִמָּהֶם לֹא תֵאָדָר אֶת־הָעָם כִּי
בְרוּךְ הוּא: וַיֹּאמֶר יי לְבָלָעַם לֹא תִזַּל עִמָּהוֹן לֹא
תִלוּט יַת עֲמָא אַרְי בְּרִיךְ הוּא:

שני י. וַיִּקַּם בְּלָעַם בְּפִקְר וַיֹּאמֶר אֶל־שָׂרֵי בָלָק
לָכוּ אֶל־אֲרָצְכֶם כִּי מֵאֵן יְהוָה לַתִּתִּי לַהֲלֹךְ
עִמָּכֶם: וַיִּקַּם בְּלָעַם בְּפִקְר וַיֹּאמֶר אֶל־שָׂרֵי בָלָק
לָכוּ אֶל־אֲרָצְכֶם כִּי מֵאֵן יְהוָה לַתִּתִּי לַהֲלֹךְ
עִמָּכֶם: וְקָם בְּלָעַם בְּצַפְרָא וַיֹּאמֶר לְרִבְרָבִי בָלָק
אֲזִילוּ לְאֲרַעְכוֹן אַרְי לִית רַעְוֵא קָדָם יי לְמִשְׁבְּקֵי
לְמִזְל עִמְכוֹן: י. וַיִּקְוֹמוּ שָׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֵאוּ
אֶל־בָּלָק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בְּלָעַם הִלְךְ עִמָּנוּ: וַיִּקְוֹמוּ
שָׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֵאוּ אֶל־בָּלָק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בְּלָעַם
הִלְךְ עִמָּנוּ: וְקָמוּ רִבְרָבִי מוֹאָב וְאִתּוֹ לֹת בָּלָק
וַיֹּאמְרוּ סָרַב בְּלָעַם לְמִתִּי עֲמָנָא: י. וַיִּסַּף עוֹד
בָּלָק שְׁלַח שָׂרִים רַבִּים וְנֹכְבְּדִים מֵאֵלֶּה: וַיִּסַּף
עוֹד בָּלָק שְׁלַח שָׂרִים רַבִּים וְנֹכְבְּדִים מֵאֵלֶּה:
וְאוֹסַף עוֹד בָּלָק לְמִשְׁלַח רִבְרָבִין סַגִּיאִין וַיִּקְרִיִין
מֵאֵלֶּיִן: י. וַיָּבֵאוּ אֶל־בְּלָעַם וַיֹּאמְרוּ לוֹ כֹּה
אָמַר בָּלָק בְּנֵי־צְפוֹר אֶל־נָא תִמְנַע מִהֲלֹךְ אֵלַי:
וַיָּבֵאוּ אֶל־בְּלָעַם וַיֹּאמְרוּ לוֹ כֹּה אָמַר בָּלָק
בְּנֵי־צְפוֹר אֶל־נָא תִמְנַע מִהֲלֹךְ אֵלַי: וְאִתּוֹ לֹת
בְּלָעַם וַיֹּאמְרוּ לֵה כְדָנָן אָמַר בָּלָק בְּרַ צְפוֹר לֹא
כְעַן תִּתְמַנַּע מִלְּמִתִּי לֹתִי: י. כִּי־כִבְדַּר אֶכְבְּדֶךָ
מֵאֹד וְכָל אֲשֶׁר־תֹּאמַר אֵלַי אֶעֱשֶׂה וְלִכְהֵנָּה
קָבַח־לִי אֵת הָעָם הַזֶּה: כִּי־כִבְדַּר אֶכְבְּדֶךָ מֵאֹד
וְכָל אֲשֶׁר־תֹּאמַר אֵלַי אֶעֱשֶׂה וְלִכְהֵנָּה קָבַח־לִי
אֵת הָעָם הַזֶּה: אַרְי יִקְרָא אֲיִקְרֹנְךָ לְחֻדָּא וְכָל דִּי
תִּימַר לִי אֶעֱבַד וְאִיתָא כְעַן לוּט לִי יַת עֲמָא
הַדִּין: י. וַיַּעַן בְּלָעַם וַיֹּאמֶר אֶל־עַבְדֵי בָלָק
אִם־יִתְּנוּ־לִי בָלָק מְלֵא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא
אוּכַל לְעַבְרֵי אֶת־פִּי יְהוָה אֱלֹהֵי לַעֲשׂוֹת קִמְנָה

או גְדוּלָּה: וַיַּעַן בְּלָעַם וַיֹּאמֶר אֶל־עַבְדֵי בָלָק
אִם־יִתְּנוּ־לִי בָלָק מְלֵא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוּכַל
לְעַבְרֵי אֶת־פִּי יְהוָה אֱלֹהֵי לַעֲשׂוֹת קִמְנָה או
גְדוּלָּה: וְאִתְּבַ בְּלָעַם וַיֹּאמֶר לְעַבְדֵי בָלָק אִם יִתְּנוּ
לִי בָלָק מְלֵא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לִית לִי רְשׁוּ
לְמַעַבְדָּא עַל גְּזֵרַת מִימְרָא דִּי אֱלֹהֵי לְמַעַבְדָּא
זַעְרָתָא או רִבְתָּא: י. וְעֵתָה שְׁבוּ נָא בְּזֵה
גַם־אַתֶּם תִּלְיָה וְאֲדַעְהָ מִה־יִּסַּף יְהוָה דְּבַר
עִמִּי: וְעֵתָה שְׁבוּ נָא בְּזֵה גַם־אַתֶּם תִּלְיָה וְאֲדַעְהָ
מִה־יִּסַּף יְהוָה דְּבַר עִמִּי: וְכַעַן אוֹרִיכוּ כְעַן הִכָּא
אִף אִתּוֹן בְּלִילִיא וְאֲדַע מָא יוֹסַף יי לְמַלְלָא עִמִּי:
כ. וַיָּבֵאוּ אֱלֹהִים אֶל־בְּלָעַם לִילָה וַיֹּאמֶר לוֹ
אִם־לִקְרָא לָךְ בְּאוּ הַאֲנָשִׁים קוּם לָךְ אַתֶּם וְאֲדַע
אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר־אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אִתּוֹ תַעֲשֶׂה:
וַיָּבֵאוּ אֱלֹהִים אֶל־בְּלָעַם לִילָה וַיֹּאמֶר לוֹ אִם־
לִקְרָא לָךְ בְּאוּ הַאֲנָשִׁים קוּם לָךְ אַתֶּם וְאֲדַע
אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר־אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אִתּוֹ תַעֲשֶׂה: וְאַתָּא
מִימַר מִן קָדָם יי לְבָלָעַם בְּלִילִיא וְאֲמַר לֵה אִם
לְמַקְרֵי לָךְ אִתּוֹ גְּבַרְיָא קוּם אֲזַל עִמָּהוֹן וְכִרְם יַת
פִּתְגָמָא דִּי אֲמַלְלָא עִמָּךְ יַתָּה פִּתְעַבְדָּא:

שליש כ. וַיִּקַּם בְּלָעַם בְּפִקְר וַיַּחֲבֹשׂ אֶת־אַתְנֹו
וַיִּלְךָ עִם־שָׂרֵי מוֹאָב: וַיִּקַּם בְּלָעַם בְּפִקְר וַיַּחֲבֹשׂ
אֶת־אַתְנֹו וַיִּלְךָ עִם־שָׂרֵי מוֹאָב: וְקָם בְּלָעַם בְּצַפְרָא
וַזְרוּ יַת אִתְנָה וְאֲזַל עִם רִבְרָבִי מוֹאָב: כ. וַיִּחַר־
אִף אֱלֹהִים כִּי־הוֹלֵךְ הוּא וַיִּתְנַצֵּב מִלְּאֲדָה יְהוָה
בְּדֶרֶךְ לְשֹׁטֵן לוֹ וְהוּא רִכְבַּ עַל־אַתְנֹו וְשִׁנֵּי נַעֲרָיו
עִמּוֹ: וַיִּחַר־אַף אֱלֹהִים כִּי־הוֹלֵךְ הוּא וַיִּתְנַצֵּב
מִלְּאֲדָה יְהוָה בְּדֶרֶךְ לְשֹׁטֵן לוֹ וְהוּא רִכְבַּ עַל־אַתְנֹו
וְשִׁנֵּי נַעֲרָיו עִמּוֹ: וַתִּקַּף רַגְזָא דִּי אַרְי אֲזַל הוּא
וְאַתְעַמַּד מִלְּאֲכָא דִּי בְּאַרְחָא לְשֹׁטֵן לֵה וְהוּא
רִכְבַּ עַל אִתְנָה וְתַרְיִן עוֹלְמוּהִי עִמָּה: כ. וַתִּרְא
הָאִתּוֹן אֶת־מִלְּאֲדָה יְהוָה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וְתַרְבּוּ
שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ וַתִּטַּח הָאִתּוֹן מִן־הַדְּרֹךְ וַתִּלְךָ בְּשִׂרְהָ
וַיִּךְ בְּלָעַם אֶת־הָאִתּוֹן לְהַטְטָה הַדְּרֹךְ: וַתִּרְא

הָאֵתוֹן אֶת־מְלֶאךָ יְהוָה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וַחֲרָבוֹ שְׁלוֹפָה
בְּיָדוֹ וַתֵּם הָאֵתוֹן מִן־הַדֶּרֶךְ וַתִּלָּךְ בַּשָּׂדֶה וַיֵּךְ
בְּלֻעַם אֶת־הָאֵתוֹן לְהַטִּיחַהּ הַדֶּרֶךְ: וַחֲזוֹת אֶתְנָא
יֵת מְלֶאכָא דַּיְיָ מַעֲתַד בְּאַרְחָא וַחֲרָבָה שְׁלִיפָא
בִּידָה וּסְטַת אֶתְנָא מִן אַרְחָא וְאַזְלַת בְּחֻקְלָא
וּמְחָא בְּלֻעַם יֵת אֶתְנָא לְאַסְטִיּוּתָהּ לְאַרְחָא:
כ. וַיַּעֲמֹד מְלֶאךָ יְהוָה בְּמוֹשְׁעוֹל הַפְּרָמִים גְּדַר
מוֹזָה וְגַדַר מוֹזָה: וַיַּעֲמֹד מְלֶאךָ יְהוָה בְּמוֹשְׁעוֹל
הַפְּרָמִים גְּדַר מוֹזָה וְגַדַר מוֹזָה: וְקַם מְלֶאכָא דַּיְיָ
בְּשִׁבְלֵי פְרָמִיא אֶתְרָא דְגַדְרָא מְכָא וְגַדְרָא מְכָא:
כג. וַתֵּרָא הָאֵתוֹן אֶת־מְלֶאךָ יְהוָה וַתִּלְחֹץ
אֶל־הַקִּיּוֹר וַתִּלְחֹץ אֶת־רִגְלָא בְּלֻעַם אֶל־הַקִּיּוֹר
וַיֹּסֵף לְהַכְתִּיחָהּ: וַתֵּרָא הָאֵתוֹן אֶת־מְלֶאךָ יְהוָה
וַתִּלְחֹץ אֶל־הַקִּיּוֹר וַתִּלְחֹץ אֶת־רִגְלָא בְּלֻעַם אֶל־הַקִּיּוֹר
וַיֹּסֵף לְהַכְתִּיחָהּ: וַחֲזוֹת אֶתְנָא יֵת מְלֶאכָא דַּיְיָ
וַאֲדַחַקַת לְכַתְלָא וַדַּחַקַת יֵת רִגְלָא דְבְּלֻעַם
לְכַתְלָא וְאוֹסֵף לְמַמְחָה: כד. וַיֹּסֵף מְלֶאךָ יְהוָה
עֲבוֹר וַיַּעֲמֹד בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין־דֶּרֶךְ לְנַטוֹת
יְמִין וּשְׂמֹאל: וַיֹּסֵף מְלֶאךָ יְהוָה עֲבוֹר וַיַּעֲמֹד
בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין־דֶּרֶךְ לְנַטוֹת יְמִין וּשְׂמֹאל:
וְאוֹסֵף מְלֶאכָא דַּיְיָ לְמַעְבְּרָא וְקַם בְּאַתַר עֵק דֵּי לֵית
אַרְחָא לְמַסְטִי לְיַמִּינָא וּלְסַמְאַלָא: כה. וַתֵּרָא
הָאֵתוֹן אֶת־מְלֶאךָ יְהוָה וַתִּרְבֵּץ תַּחַת בְּלֻעַם
וַיַּחֲרִיף בְּלֻעַם וַיֵּךְ אֶת־הָאֵתוֹן בְּמַקְלָא: וַתֵּרָא
הָאֵתוֹן אֶת־מְלֶאךָ יְהוָה וַתִּרְבֵּץ תַּחַת בְּלֻעַם
וַיַּחֲרִיף בְּלֻעַם וַיֵּךְ אֶת־הָאֵתוֹן בְּמַקְלָא: וַחֲזוֹת
אֶתְנָא יֵת מְלֶאכָא דַּיְיָ וַיַּכְעַת תַּחוֹת בְּלֻעַם וַתִּקְרַף
רִגְזָא דְבְּלֻעַם וּמְחָא יֵת אֶתְנָא בְּחַטְרָא:
כז. וַיִּפְתַּח יְהוָה אֶת־פִּי הָאֵתוֹן וַתֹּאמֶר לְבְּלֻעַם
מַה־עֲשִׂיתִי לָךְ כִּי הִכִּיתַנִּי זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים:
וַיִּפְתַּח יְהוָה אֶת־פִּי הָאֵתוֹן וַתֹּאמֶר לְבְּלֻעַם
מַה־עֲשִׂיתִי לָךְ כִּי הִכִּיתַנִּי זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים: וּפְתַח
יְיָ יֵת פּוֹמָא דְאַתְנָא וְאַמְרַת לְבְּלֻעַם מַה עֲבַדִּית
לָךְ אַרְי מְחִיתַנִּי דְגַן תְּלַת זַמְנִין: כח. וַיֹּאמֶר

בְּלֻעַם לְאֵתוֹן כִּי הִתְעַלְלַת בִּי לוֹ יִשְׁחָרֵב בְּיָדִי
כִּי עָתָה הִרְגַתִּיךָ: וַיֹּאמֶר בְּלֻעַם לְאֵתוֹן כִּי
הִתְעַלְלַת בִּי לוֹ יִשְׁחָרֵב בְּיָדִי כִּי עָתָה הִרְגַתִּיךָ:
וַאֲמַר בְּלֻעַם לְאַתְנָא אַרְי חִיכַת בִּי אֵלוֹ פּוֹן אֵית
חֲרָבָא בִּידֵי אַרְי כְּעַן קְטַלְתִּיךָ: ל. וַתֹּאמֶר
הָאֵתוֹן אֶל־בְּלֻעַם הֲלוֹא אֲנֹכִי אֶתְנָךְ אֲשֶׁר־
רִכַּבְתָּ עָלַי מְעוֹדְךָ עַד־חַיּוֹם הַזֶּה הִהֲסַבְנָא
הַסְפַּנְתִּי לַעֲשׂוֹת לָךְ כֹּה וַיֹּאמֶר לֹא: וַתֹּאמֶר
הָאֵתוֹן אֶל־בְּלֻעַם הֲלוֹא אֲנֹכִי אֶתְנָךְ אֲשֶׁר־רִכַּבְתָּ
עָלַי מְעוֹדְךָ עַד־חַיּוֹם הַזֶּה הִהֲסַבְנָא הַסְפַּנְתִּי
לַעֲשׂוֹת לָךְ כֹּה וַיֹּאמֶר לֹא: וְאַמְרַת אֶתְנָא לְבְּלֻעַם
הֲלֹא אֲנָא אֶתְנָךְ דֵּי רִכַּבְתָּ עָלַי מְדַאֲיְתָךְ עַד יוֹמָא
הַדִּין חֲמִילָךְ אֶלִּיפְנָא לְמַעַבְדָּ לָךְ כְּדִין וְאַמַר לֹא:
לא. וַיִּגַּל יְהוָה אֶת־עֵינָי בְּלֻעַם וַיֵּרָא אֶת־מְלֶאךָ
יְהוָה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וַחֲרָבוֹ שְׁלֹפָה בְּיָדוֹ וַיִּקַּד
וַיִּשְׁתַּחוּ לְאַפּוּי: וַיִּגַּל יְהוָה אֶת־עֵינָי בְּלֻעַם וַיֵּרָא
אֶת־מְלֶאךָ יְהוָה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וַחֲרָבוֹ שְׁלֹפָה בְּיָדוֹ
וַיִּקַּד וַיִּשְׁתַּחוּ לְאַפּוּי: וַיִּגַּל יְיָ עֵינָי בְּלֻעַם
וַחֲזָא יֵת מְלֶאכָא דַּיְיָ מַעֲתַד בְּאַרְחָא וַחֲרָבָה
שְׁלִיפָא בִּידָה וַכְרַע וּסְגִיד לְאַפּוּהִי: לב. וַיֹּאמֶר
אֵלוֹ מְלֶאךָ יְהוָה עַל־מָה הִכִּיתָ אֶת־אֶתְנָךְ זֶה
שְׁלוֹשׁ רְגָלִים הִנֵּה אֲנֹכִי יֵצְאֵתִי לְשִׁטְן כִּי־יִרְט
הַדֶּרֶךְ לְגַנְדִּי: וַיֹּאמֶר אֵלוֹ מְלֶאךָ יְהוָה עַל־מָה
הִכִּיתָ אֶת־אֶתְנָךְ זֶה שְׁלוֹשׁ רְגָלִים הִנֵּה אֲנֹכִי
יֵצְאֵתִי לְשִׁטְן כִּי־יִרְט הַדֶּרֶךְ לְגַנְדִּי: וְאַמַר לֵה
מְלֶאכָא דַּיְיָ עַל מָא מְחַתָּא יֵת אֶתְנָךְ דְגַן תְּלַת
זַמְנִין הָא אֲנָא נְפַקִּית לְמַסְטַן אַרְי גְּלִי קְדַמִּי דְאַתָּ
רְעִי לְמוֹל בְּאַרְחָא לְקַבְלִי: לד. וַתֵּרָא אֵתוֹן
וַתֵּם לְפָנָי זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים אוּלִי נְטַתָּה מִפְּנֵי
כִּי עָתָה גַם־אֶתְכֶּה הִרְגַתִּי וְאוֹתָהּ הַחַיִּיתִי:
וַתֵּרָא אֵתוֹן וַתֵּם לְפָנָי זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים אוּלִי
נְטַתָּה מִפְּנֵי כִּי עָתָה גַם־אֶתְכֶּה הִרְגַתִּי וְאוֹתָהּ
הַחַיִּיתִי: וַחֲזוֹתַנִּי אֶתְנָא וּסְטַת מִן קְדַמִּי דְגַן תְּלַת
זַמְנִין אֵלוֹ פּוֹן לֹא סְטַת מִן קְדַמִּי אַרְי כְּעַן אַף

מֵאוֹמָה הַדָּבָר אֲשֶׁר יֵשִׁים אֱלֹהִים בְּפִי אֲתוֹ
אֲדַבֵּר: וְאָמַר בְּלִעָם לְבָלֵק הֲאֵתִיתִי לְוַתֶּךָ כַּעַן
הַמִּיכַל וְכִלְנָא לְמַלְלָא מִדְּעָם פִּתְגָמָא דִּישׁוּי יי
כַּפּוּמֵי יְתֵה אַמְלֵל:

רביעי לט. וַיִּלְךָ בְּלִעָם עִם־בָּלֵק וַיָּבֹאוּ קְרִית
הַצּוֹת: וַיִּלְךָ בְּלִעָם עִם־בָּלֵק וַיָּבֹאוּ קְרִית הַצּוֹת:
וְאִזְל בְּלִעָם עִם בָּלֵק וְאֲתוֹ לְקְרִית מְחוּזוֹהִי:

מ. וַיִּזְבַּח בָּלֵק בָּקָר וַצֹּאֵן וַיִּשְׁלַח לְבְלִעָם
וְלִשְׂרָיִם אֲשֶׁר אֲתוֹ: וַיִּזְבַּח בָּלֵק בָּקָר וַצֹּאֵן וַיִּשְׁלַח
לְבְלִעָם וְלִשְׂרָיִם אֲשֶׁר אֲתוֹ: וַיִּכַּסּ בָּלֵק תּוֹרִין וְעַן

וַיִּשְׁלַח לְבְלִעָם וְלִרְבִּרְבָּא דִּי עַמָּה: מא. וַיְהִי
כַּבְּקָר וַיִּקַּח בָּלֵק אֶת־בְּלִעָם וַיַּעֲלֵהוּ בָּמֹת בָּעַל
וַיֵּרָא מִשָּׁם קֶצֶה הָעָם: וַיְהִי כַּבְּקָר וַיִּקַּח בָּלֵק

אֶת־בְּלִעָם וַיַּעֲלֵהוּ בָּמֹת בָּעַל וַיֵּרָא מִשָּׁם קֶצֶה
הָעָם: וַהֲוֵה כַּצִּפְרָא וּדְבַר בָּלֵק יֵת בְּלִעָם וְאַסְקָה
לְרַמַּת דְּחַלְתָּהּ וַחֲזָא מִתַּמָּן קֶצֶת מִן עַמָּא:

א. וַיֹּאמֶר בְּלִעָם אֶל־בָּלֵק בְּנֵה־לִּי בֹזֶה שְׂבָעָה
מִזְבְּחָת וְהִכֵּן לִי בֹזֶה שְׂבָעָה פְּרִים וְשְׂבָעָה
אֵילִים: וַיֹּאמֶר בְּלִעָם אֶל־בָּלֵק בְּנֵה־לִּי בֹזֶה שְׂבָעָה

מִזְבְּחָת וְהִכֵּן לִי בֹזֶה שְׂבָעָה פְּרִים וְשְׂבָעָה אֵילִים:
וְאָמַר בְּלִעָם לְבָלֵק בְּנֵה לִי הִכָּא שְׂבָעָא מִדְּבַחִין
וְאַתְקֵן לִי הִכָּא שְׂבָעָא תּוֹרִין וְשְׂבָעָא דְכַרְיִין:

ב. וַיַּעַשׂ בָּלֵק כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר בְּלִעָם וַיַּעַל בָּלֵק
וּבְלִעָם פֶּר וְאֵיל בַּמִּזְבֵּחַ: וַיַּעַשׂ בָּלֵק כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
בְּלִעָם וַיַּעַל בָּלֵק וּבְלִעָם פֶּר וְאֵיל בַּמִּזְבֵּחַ: וַעֲבַד

בָּלֵק כְּמָא דִּי מַלִּיל בְּלִעָם וְאַסְק בָּלֵק וּבְלִעָם תּוֹר
וּדְבַר עַל כָּל מִדְּבַחָא: ג. וַיֹּאמֶר בְּלִעָם לְבָלֵק
הַתִּינִיב־עַל־עֲלִתְךָ וְאַלְכָּה אוֹלֵי יִקְרָה יְהוָה

לְקַרְאֵתִי וְדַבֵּר מַה־יִּרְאֵנִי וְהַגְּדֵתִי לְךָ וַיִּלְךָ
שְׂפִי: וַיֹּאמֶר בְּלִעָם לְבָלֵק הַתִּינִיב־עַל־עֲלִתְךָ
וְאַלְכָּה אוֹלֵי יִקְרָה יְהוָה לְקַרְאֵתִי וְדַבֵּר מַה־יִּרְאֵנִי

וְהַגְּדֵתִי לְךָ וַיִּלְךָ שְׂפִי: וְאָמַר בְּלִעָם לְבָלֵק
אֲתַעֲתֵד עַל עֲלִתְךָ וְאֵיךְ מָאִים יַעֲרַע מִימַר מִן
קָדָם יי לְקַדְמוּתִי וּפִתְגָמָא דִּיחֻזְנִי וְאַחֲוֵי לְךָ

יְתָךְ קְטִלִית וְיְתֵה קְמִית: לה. וַיֹּאמֶר בְּלִעָם
אֶל־מְלֹאָךְ יְהוָה חָטָאתִי כִּי לֹא יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה
נֹצֵב לְקַרְאֵתִי בַּדֶּרֶךְ וְעַתָּה אִם־רַע בְּעֵינֶיךָ

אֲשׁוּבָה לִּי: וַיֹּאמֶר בְּלִעָם אֶל־מְלֹאָךְ יְהוָה
חָטָאתִי כִּי לֹא יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה נֹצֵב לְקַרְאֵתִי
בַּדֶּרֶךְ וְעַתָּה אִם־רַע בְּעֵינֶיךָ אֲשׁוּבָה לִּי: וְאָמַר

בְּלִעָם לְמַלְאָכָא דִּי חֲבִית אַרִי לֹא יָדַעִית דִּי אַתָּ
מַעֲתַד לְקַדְמוּתִי בְּאַרְחָא וּכְעַן אִם בִּישׁ בְּעֵינֶיךָ
אֲתוּב לִי: לה. וַיֹּאמֶר מְלֹאָךְ יְהוָה אֶל־בְּלִעָם לְךָ

עִם־הַאֲנָשִׁים וְאַפְס אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר־אָדַבֵּר
אֵלֶיךָ אֲתוֹ תִּדְבֹר וַיִּלְךָ בְּלִעָם עִם־שְׂרֵי בָלֵק:
וַיֹּאמֶר מְלֹאָךְ יְהוָה אֶל־בְּלִעָם לְךָ עִם־הַאֲנָשִׁים

וְאַפְס אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר־אָדַבֵּר אֵלֶיךָ אֲתוֹ תִּדְבֹר
וַיִּלְךָ בְּלִעָם עִם־שְׂרֵי בָלֵק: וְאָמַר מְלֹאָכָא דִּי
לְבְלִעָם אִזְל עִם גְּבַרְיָא וְלַחֲדוּד יֵת פִּתְגָמָא דִּי

אַמְלֵל עַמָּךְ יְתֵה תְּמַלֵּל וְאִזְל בְּלִעָם עִם רַבְרַבֵּי
בָּלֵק: לה. וַיִּשְׁמַע בָּלֵק כִּי בָּא בְּלִעָם וַיֵּצֵא
לְקַרְאֵתוֹ אֶל־עִיר מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־גְּבוּל אַרְנֹן

אֲשֶׁר בְּקֶצֶה הַגְּבוּל: וַיִּשְׁמַע בָּלֵק כִּי בָּא בְּלִעָם
וַיֵּצֵא לְקַרְאֵתוֹ אֶל־עִיר מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־גְּבוּל אַרְנֹן
אֲשֶׁר בְּקֶצֶה הַגְּבוּל: וַיִּשְׁמַע בָּלֵק אַרִי אֲתָא בְּלִעָם

וַיִּפֶק לְקַדְמוּתָהּ לְקַרְתָּא דְּמוֹאָב דִּי עַל תְּחוּם
אַרְנֹן דִּי בְּסִטְר תְּחוּמָא: לה. וַיֹּאמֶר בָּלֵק אֶל־
בְּלִעָם הֲלֹא שְׁלַח שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ לְקַרְאֵלְךָ

לָמָּה לֹא־הִלַּכְתָּ אֵלַי הַאֲמַנְם לֹא אוּכַל כַּבְּדֶךָ:
וַיֹּאמֶר בָּלֵק אֶל־בְּלִעָם הֲלֹא שְׁלַח שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ
לְקַרְאֵלְךָ לָמָּה לֹא־הִלַּכְתָּ אֵלַי הַאֲמַנְם לֹא אוּכַל

כַּבְּדֶךָ: וְאָמַר בָּלֵק לְבְלִעָם הֲלֹא מִשְׁלַח שְׁלַחִית
לְוַתֶּךָ לְמַקְרִי לְךָ לָמָּה לֹא אֲתִיתָא לְוַתִּי
הַבְּקוּשְׁטָא הָוִיתָא אָמַר לִית אָנָּא יָכִיל לְיַקְרוּתְךָ:

לה. וַיֹּאמֶר בְּלִעָם אֶל־בָּלֵק הִנֵּה־בָאתִי אֵלֶיךָ
עִתָּה הִיכַל אוּכַל דְּבַר מְאוֹמָה הַדְּבָר אֲשֶׁר
יֵשִׁים אֱלֹהִים בְּפִי אֲתוֹ אֲדַבֵּר: וַיֹּאמֶר בְּלִעָם
אֶל־בָּלֵק הִנֵּה־בָאתִי אֵלֶיךָ עִתָּה הִיכַל אוּכַל דְּבַר

וְתָהִי אַחֲרֵיכֶם כְּמֹהוּ: מִן יִכּוּל לְמַמְנֵי דַעְדָּקָא
 דְּבֵית יַעֲקֹב דְּאָמִיר עֲלֵיהוּן יִסְגּוּן כַּעֲפָרָא דְאַרְעָא
 אוּ חֲדָא מֵאַרְבַּע מִשְׁרֵינְתָא דְיִשְׂרָאֵל תְּמוּת נַפְשֵׁי
 מוּתָא דְקִשְׁיטוּהֵי וְיֵהִי סוֹפֵי כְּנֶתְהוּן: יא. וַיֹּאמֶר
 בָּלָק אֶל־בַּלְעָם מַה עֲשִׂיתָ לִּי לִקְבֹּ אִיבִי
 לְקַחְתִּיךָ וְהִנֵּה בִרְכַתְּ בְּרַךְ: וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־
 בַּלְעָם מַה עֲשִׂיתָ לִּי לִקְבֹּ אִיבִי לְקַחְתִּיךָ וְהִנֵּה
 בִרְכַתְּ בְּרַךְ: וַאֲמַר בָּלָק לְבַלְעָם מַה עֲבַדְתָּ לִּי
 לְמִילַט סִנְאֵי דְבִרְתִּיךָ וְהָא בְּרַכָּא מְבִרְכַת לְהוּן:
 יב. וַיַּעַן וַיֹּאמֶר הֲלֹא אִתְּ אֲשֶׁר יְשִׁים יְהוָה בְּפִי
 אֲתוּ אֲשַׁמֵּר לְדַבֵּר: וַיַּעַן וַיֹּאמֶר הֲלֹא אִתְּ אֲשֶׁר
 יְשִׁים יְהוָה בְּפִי אֲתוּ אֲשַׁמֵּר לְדַבֵּר: וְאַתָּב וַאֲמַר
 חֲלָא יַת דִּישׁוּי יִי בְּפוּמֵי יַתְּהָ אֲשֶׁר לְמַלְאָא:
 חֲמוּשִׁי יג. וַיֹּאמֶר אֵלָיו בָּלָק לְדִּי־נָא אֲתֵי אֶל־
 מְקוּם אַחֲרֵי אֲשֶׁר תִּרְאֶנּוּ מִשָּׁם אֲפֹס קִצְחוּ
 תִּרְאֶה וְכֹלֹ לֹא תִרְאֶה וְקִבְנוֹ־לִי מִשָּׁם: וַיֹּאמֶר
 אֵלָיו בָּלָק לְדִי־נָא אֲתֵי אֶל־מְקוּם אַחֲרֵי אֲשֶׁר
 תִּרְאֶנּוּ מִשָּׁם אֲפֹס קִצְחוּ תִּרְאֶה וְכֹלֹ לֹא תִרְאֶה
 וְקִבְנוֹ־לִי מִשָּׁם: וַאֲמַר לֵה בָּלָק אֵימָא כַּעַן עֲמִי
 לְאַתֵּר אַחֲרֵן דְּתַחֲזוּגָה מִתְּמֵן לְחוּד קִצְתָה תַּחֲזִי
 וְכֹלְהָ לֹא תַּחֲזִי וְתִלוּטָה לִי מִתְּמֵן: יד. וַיִּקְחֶהוּ
 שְׂדֵה צִפִּים אֶל־רֹאשׁ הַפְּסָגָה וַיִּבְנֶן שְׂבָעָה
 מוֹבְחָת וַיַּעַל פֶּר וַאִיל בְּמוֹבְחָת: וַיִּקְחֶהוּ שְׂדֵה
 צִפִּים אֶל־רֹאשׁ הַפְּסָגָה וַיִּבְנֶן שְׂבָעָה מוֹבְחָת וַיַּעַל
 פֶּר וַאִיל בְּמוֹבְחָת: וַדְּבִרָה לְחַקֵּל סְכוּתָא לְרִישׁ
 דְּמִתָּא וּבְנָא שְׂבָעָא מְדַבְּחִין וְאַסְק תוֹר וּדְכַר עַל
 כָּל מְדַבְּחָא: טו. וַיֹּאמֶר אֶל־בָּלָק הֲתִיַּצֵּב כֹּה
 עַל־עֲלִיתְךָ וְאֲנֹכִי אֲקַרְהָ כֹּה: וַיֹּאמֶר אֶל־בָּלָק
 הֲתִיַּצֵּב כֹּה עַל־עֲלִיתְךָ וְאֲנֹכִי אֲקַרְהָ כֹּה: וַאֲמַר
 לְבָלָק אֲתַעֲפַד חֲכָא עַל עֲלִיתְךָ וְאַנָּא אֲתַמְטִי עַד
 כָּא: טז. וַיִּקָּר יְהוָה אֶל־בַּלְעָם וַיִּשְׁם דְּבַר בְּפִיו
 וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכֹה תְדַבֵּר: וַיִּקָּר יְהוָה
 אֶל־בַּלְעָם וַיִּשְׁם דְּבַר בְּפִיו וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק
 וְכֹה תְדַבֵּר: וְעַרְעַר מִימֵר מִן קָדָם יִי לְבַלְעָם וְשׁוּי

וְאִזְל יְחִידִי: ה. וַיִּקָּר אֱלֹהִים אֶל־בַּלְעָם וַיֹּאמֶר
 אֵלָיו אֲתִשְׁבַּעַת הַמוֹבְחָת עֲרֻכְתִּי וְאַעֲלֵ פֶר
 וַאִיל בְּמוֹבְחָת: וַיִּקָּר אֱלֹהִים אֶל־בַּלְעָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 אֲתִשְׁבַּעַת הַמוֹבְחָת עֲרֻכְתִּי וְאַעֲלֵ פֶר וַאִיל
 בְּמוֹבְחָת: וְעַרְעַר מִימֵר מִן קָדָם יִי לְוַת בַּלְעָם וַאֲמַר
 לֵה יַת שְׂבָעָא מְדַבְּחִין סְדֻרִית וְאַסְקִית תוֹר וּדְכַר
 עַל כָּל מְדַבְּחָא: ה. וַיִּשְׁם יְהוָה דְּבַר בְּפִי בַלְעָם
 וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכֹה תְדַבֵּר: וַיִּשְׁם יְהוָה
 דְּבַר בְּפִי בַלְעָם וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכֹה תְדַבֵּר:
 וְשׁוּי יִי פִתְגָמָא בְּפוּמָא דְבַלְעָם וַאֲמַר תוֹב לְוַת
 בָּלָק וּכְדִין תְּמַלֵּל: ו. וַיִּשָּׁב אֵלָיו וְהִנֵּה נֹצֵב
 עַל־עֲלִיתוֹ הוּא וְכָל־שָׂרֵי מוֹאָב: וַיִּשָּׁב אֵלָיו וְהִנֵּה
 נֹצֵב עַל־עֲלִיתוֹ הוּא וְכָל־שָׂרֵי מוֹאָב: וְתָב לְוַתְּהָ
 וְהָא מַעֲפַד עַל עֲלִיתָה הוּא וְכָל רְכֻבֵי מוֹאָב:
 ז. וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר מִן־אֲרָם יִנְחֵנִי בָּלָק
 מְלִךְ־מוֹאָב מִהֲרַר־יְקָדָם לְכֹה אֲרַה־לִּי יַעֲקֹב
 וְלִכְּהָ זַעֲמָה יִשְׂרָאֵל: וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר מִן־אֲרָם
 יִנְחֵנִי בָּלָק מְלִךְ־מוֹאָב מִהֲרַר־יְקָדָם לְכֹה אֲרַה־לִּי
 יַעֲקֹב וְלִכְּהָ זַעֲמָה יִשְׂרָאֵל: וַיִּנטַל מִתְּלָה וַאֲמַר מִן
 אֲרָם דְּבַרְנֵי בָּלָק מְלַכָּא דְּמוֹאָב מִטּוּרֵי מְדִינְחָא
 אֵימָא לוּט לִי יַעֲקֹב וְאֵימָא תְּרוּךְ לִי יִשְׂרָאֵל:
 ח. מַה אֲקֹב לֹא קִבְהָ אֵל וּמַה אֲזַעֵם לֹא זַעֵם
 יְהוָה: מַה אֲקֹב לֹא קִבְהָ אֵל וּמַה אֲזַעֵם לֹא זַעֵם
 יְהוָה: מַה אֲזַעֵם דְּלֹא לְטִיָּה אֵל וּמַה אֲתַרְכֵּה
 דְּלֹא תִרְכֵּה יִי: ט. כִּי־מֵרֹאשׁ צָרִים אֲרִאֲנוּ
 וּמִגְּבֻעוֹת אֲשׁוּרֵנוּ הִוְעֵם לְבָרְדִּי יִשְׁפֹּן וּבְגוּיִם
 לֹא יִתְחַשְּׁב: כִּי־מֵרֹאשׁ צָרִים אֲרִאֲנוּ וּמִגְּבֻעוֹת
 אֲשׁוּרֵנוּ הִוְעֵם לְבָרְדִּי יִשְׁפֹּן וּבְגוּיִם לֹא יִתְחַשְּׁב:
 אַרְי מְרִישׁ טוּרִיָּא חֲזִיתָה וּמְרַמְתָּ סְכִיתָה הָא
 עֲמָא בְּלַחֲדִיָּהוּן עֲתִידִין דִּיחֲסוּנִין עֲלִמָּא
 וּכְעַמְמִיָּא לֹא יִתְדַנְּוּ גְמִירָא: י. מִי מְנַה עֲפֵר
 יַעֲקֹב וּמִסְפָּר אֲתִרְבַּע יִשְׂרָאֵל תְּמוּת נַפְשֵׁי מוּת
 יִשְׂרָיִם וְתָהִי אַחֲרֵיכֶם כְּמֹהוּ: מִי מְנַה עֲפֵר יַעֲקֹב
 וּמִסְפָּר אֲתִרְבַּע יִשְׂרָאֵל תְּמוּת נַפְשֵׁי מוּת יִשְׂרָיִם

צָבֹן דִּיִּטֵּב לְדָבִית יַעֲקֹב וְאָף לֹא קִסְמִיָּא רַעֲנָן
 בְּרַבּוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל כְּעַדָּן יִתְאַמֵּר לְיַעֲקֹב
 וּלְיִשְׂרָאֵל מָה עֲבַד אֱלֹהֵא: כו. הַיָּעַם כְּלָבִיא
 יָקוּם וּכְאֹרִי יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב עַד־יֵאֱכַל טֶרֶף
 וְדַם־חַלְלִים יִשְׁתָּה: הַיָּעַם כְּלָבִיא יָקוּם וּכְאֹרִי
 יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב עַד־יֵאֱכַל טֶרֶף וְדַם־חַלְלִים
 יִשְׁתָּה: הָא עֲמָא כְּלִיתָא שְׂרִי וּכְאֹרִיא יִתְנַשֵּׁל לֹא
 יִשְׂרִי כְּאַרְעָה עַד דִּיקְטוּל קְטוּל וְנִכְסֵי עֲמִמְיָא
 יִירֵת: כז. וַיֹּאמֶר בְּלָק אֶל־בְּלַעֲם גַּם־קָב לֹא
 תִּקְבְּנוּ גַם־בְּרַךְ לֹא תִּבְרַכְנוּ: וַיֹּאמֶר בְּלָק
 אֶל־בְּלַעֲם גַּם־קָב לֹא תִּקְבְּנוּ גַם־בְּרַךְ לֹא תִּבְרַכְנוּ:
 וְאָמַר בְּלָק לְבַלְעָם אָף מִיִּלֵּט לֹא תְלוּטְנוּן אָף
 בְּרַכָּא לֹא תִּבְרַכְנוּן: כח. וַיַּעַן בְּלַעֲם וַיֹּאמֶר
 אֶל־בְּלָק הֲלֹא דִּבְרַתִּי אֵלֶיךָ לֵאמֹר כֹּל אֲשֶׁר־
 יִדְבֹר יְהוָה אֹתוֹ אֲעִשֶׂה: וַיַּעַן בְּלַעֲם וַיֹּאמֶר
 אֶל־בְּלָק הֲלֹא דִּבְרַתִּי אֵלֶיךָ לֵאמֹר כֹּל אֲשֶׁר־יִדְבֹר
 יְהוָה אֹתוֹ אֲעִשֶׂה: וְאַתָּב בְּלַעֲם וְאָמַר לְבָלָק
 הֲלֹא מַלְלִית עִמָּךְ לְמִימְרָא כֹּל דִּי יִמְלַל יִי יִתָּה
 אֲעַבַּד:

שִׁישׁ כו. וַיֹּאמֶר בְּלָק אֶל־בְּלַעֲם לְכֹה־נָא אֶקְחֶיךָ
 אֶל־מְקוֹם אַחֵר אוּלַי יִישַׁר בְּעֵינֵי הָאֱלֹהִים
 וּקְבַתּוּ לִי מוֹשֶׁם: וַיֹּאמֶר בְּלָק אֶל־בְּלַעֲם לְכֹה־נָא
 אֶקְחֶיךָ אֶל־מְקוֹם אַחֵר אוּלַי יִישַׁר בְּעֵינֵי הָאֱלֹהִים
 וּקְבַתּוּ לִי מוֹשֶׁם: וְאָמַר בְּלָק לְבַלְעָם אֵיתָא כְּעַן
 אֲדַבְּרֶנָּךְ לְאַתְרָא אַחֲרָן מְאִים זֵהי רַעְוָא מִן קֳדָם יִי
 וְתִלוּטָה לִי מִתְּמִן: כט. וַיִּקַּח בְּלָק אֶת־בְּלַעֲם
 רֹאשׁ הַפְּעוּר הַנִּשְׁקָף עַל־פְּנֵי הַיְשִׁימוֹן: וַיִּקַּח
 בְּלָק אֶת־בְּלַעֲם רֹאשׁ הַפְּעוּר הַנִּשְׁקָף עַל־פְּנֵי
 הַיְשִׁימוֹן: וְדִבֶּר בְּלָק יַת בְּלַעֲם רִישׁ רַמְתָּא
 דְּמִסְתַּפְּנִיא עַל אֶפְרֵי בֵּית יִשִׁימוֹן: כט. וַיֹּאמֶר
 בְּלַעֲם אֶל־בְּלָק בְּנֵה־לִּי בֹזֵה שְׂבָעָה מִזְבַּחַת
 וְהִכֵּן לִי בֹזֵה שְׂבָעָה פְּרִים וְשְׂבָעָה אֵילִם:
 וַיֹּאמֶר בְּלַעֲם אֶל־בְּלָק בְּנֵה־לִּי בֹזֵה שְׂבָעָה מִזְבַּחַת
 וְהִכֵּן לִי בֹזֵה שְׂבָעָה פְּרִים וְשְׂבָעָה אֵילִם: וְאָמַר

פְּתַגְמָא בְּפּוּמָה וְאָמַר תּוֹב לְוֹת בְּלָק וּכְדִין
 תְּמַלֵּל: י. וַיָּבֵא אֵלָיו וְהִנּוּ נֹצֵב עַל־עַלְתּוֹ וְשְׂרִי
 מוֹאֵב אֹתוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ בְּלָק מַה־דִּבֶּר יְהוָה: וַיָּבֵא
 אֵלָיו וְהִנּוּ נֹצֵב עַל־עַלְתּוֹ וְשְׂרִי מוֹאֵב אֹתוֹ וַיֹּאמֶר
 לוֹ בְּלָק מַה־דִּבֶּר יְהוָה: וְאַתָּא לְוֹתָהּ וְהוּא מְעַמַּד
 עַל עַלְתָּהּ וְרַבְרָבֵי מוֹאֵב עִמָּה וְאָמַר לֵה בְּלָק מָא
 מַלִּיל יִי: יב. וַיִּשָּׂא מוֹשֵׁלוֹ וַיֹּאמֶר קוּם בְּלָק
 וְשִׁמְעַתְּ הַאֲוִינָה עֲדִי בְּנֹו צִפְרִ: וַיִּשָּׂא מוֹשֵׁלוֹ וַיֹּאמֶר
 קוּם בְּלָק וְשִׁמְעַתְּ הַאֲוִינָה עֲדִי בְּנֹו צִפְרִ: וַיִּטַּל
 מִתְּלָהּ וְאָמַר קוּם בְּלָק וְשִׁמְעַתְּ אֲצִית לְמִימְרֵי בֵּר
 צִפְרִ: יג. לֹא אִישׁ אֶל וַיְכַזֵּב וּבִן־אָדָם וַיִּתְנַחֵם
 הַהוּא אָמַר וְלֹא יַעֲשֶׂה וְדִבֶּר וְלֹא יְקִימְנָה: לֹא
 אִישׁ אֶל וַיְכַזֵּב וּבִן־אָדָם וַיִּתְנַחֵם הַהוּא אָמַר וְלֹא
 יַעֲשֶׂה וְדִבֶּר וְלֹא יְקִימְנָה: לֹא כְּמִלֵּי בְּנֵי אֲנָשָׁא
 מִימְרָא אֱלֹהֵא בְּנֵי אֲנָשָׁא אֲמַרִין וּמְכַדְּבִין וְאָף לֹא
 כְּעוֹבְדֵי בְּנֵי בִשְׂרָא דִי אַנּוּן גְּזָרִין לְמַעַבַּד וְתִיבִין
 וּמִתְמַלְכִין דְּהוּא אָמַר וְעַבַּד וְכֹל מִימְרָה מִתְקַים:
 כ. הִנֵּה בְּרַךְ לְקַחְתִּי וּבְרַךְ וְלֹא אֲשִׁיבְנָה: הִנֵּה
 בְּרַךְ לְקַחְתִּי וּבְרַךְ וְלֹא אֲשִׁיבְנָה: הָא בְּרַכָּן
 קַבְלִית וְאַבְרַכְנָה לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא אָתָב בְּרַכְתִּי מִנָּה:
 כא. לֹא־הִבִּיט אֲנִי בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עֵמָל
 בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְתִרוּעַת מִלֶּךְ בּוֹ:
 לֹא־הִבִּיט אֲנִי בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עֵמָל בְּיִשְׂרָאֵל
 יְהוָה אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְתִרוּעַת מִלֶּךְ בּוֹ: אִסְתַּפְּלִית
 לִית פְּלַחֵי גְלוּלִין בְּדָבִית יַעֲקֹב וְאָף לֹא עָבַדִּי
 לֹאוֹת שְׁקֵר בְּיִשְׂרָאֵל מִימְרָא דִּי אֱלֹהֵהוּן
 בְּסַעֲדָהוּן וּשְׂכִינַת מְלַכְהוּן בִּינִיהוּן: כב. אֵל
 מוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם כְּתוּעַפַת רָאם לוֹ: אֵל
 מוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם כְּתוּעַפַת רָאם לוֹ: אֱלֹהֵא
 דְּאַפְסָנוּן מִמִּצְרַיִם תְּקַפָּא וְרוּמָא דִּילָהּ: כג. כִּי
 לֹא־נַחַשׁ בְּיַעֲקֹב וְלֹא־קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל כְּעַתָּה
 יֹאמֶר לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה־פָּעַל אֵל: כִּי
 לֹא־נַחַשׁ בְּיַעֲקֹב וְלֹא־קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל כְּעַתָּה יֹאמֶר
 לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה־פָּעַל אֵל: אָרִי לֹא נַחֲשִׂיא

דעל פֿרת כּבוּסמִיָּא דנְצִיב ייִ כּאַרְזִין דנְצִיבִין עַל
 מִיָּא: ה. יוֹל־מִיּוֹם מוֹדְלִיּוֹ וְזַרְעוּ בְּמִיּוֹם רַבִּים
 וְיָרֵם מֵאַנְג מִלְכּוֹ וְתַנְשֵׂא מַלְכְּתוֹ: יוֹל־מִיּוֹם
 מוֹדְלִיּוֹ וְזַרְעוּ בְּמִיּוֹם רַבִּים וְיָרֵם מֵאַנְג מִלְכּוֹ וְתַנְשֵׂא
 מַלְכְּתוֹ: יסְגִי מִלְכָּא דִּיתְרַבָּא מִבְּנוּהִי וְיִשְׁלוּט
 בְּעַמְמִין סְגִיאִין וְיִתְקוּף מֵאַנְג מִלְכָּה וְתַתְּנִטל
 מַלְכוּתָהּ: ט. אַל מוֹצִיאֻ מוּמְצִרִים כְּתוּעַפְת
 רָאם לֹא יֵאכֹל גּוֹיִם צְרִיּוֹ וְעִצְמַתֵּיהֶם יִגְרֵם
 וְחִצְיוֹ יִמְחִץ: אַל מוֹצִיאֻ מוּמְצִרִים כְּתוּעַפְת רָאם
 לֹא יֵאכֹל גּוֹיִם צְרִיּוֹ וְעִצְמַתֵּיהֶם יִגְרֵם וְחִצְיוֹ יִמְחִץ:
 אֱלֵהָא דַּאֲפַקְנוּן מִמְצִרִים תְּקַפָּא וְרוּמָא דִּילָה
 ייִכְלוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְכִסֵּי עַמְמִיָּא סְנֵאִיהוּן וּבְכַזַּת
 מַלְפִּיהוּן יִתְפַּקְנוּן וְאַרְעָתְהוּן יִחְסְנוּן: ט. פֿרַע
 שְׂכַב כְּאַרְי וּכְלָבִיא מִי יִקְיַמְנוּ מִבְּרִכְיָד בְּרוּךְ
 וְאַרְרִיךְ אָרוּר: פֿרַע שְׂכַב כְּאַרְי וּכְלָבִיא מִי
 יִקְיַמְנוּ מִבְּרִכְיָד בְּרוּךְ וְאַרְרִיךְ אָרוּר: נְנוּחַ יִשְׂרִי
 כְּתַקוּף כְּאַרְיָא וּכְלִיתָא לִית דִּיקִימְנָה בְּרִיכָךְ יְהוּן
 בְּרִיכִין וְלִיטִיךְ יְהוּן לִיטִין: י. וְיִחְרַאֲף בְּלֶק
 אֶל־בְּלַעַם וְיִסְפֹּק אֶת־כַּפְּיוֹ וַיֹּאמֶר בְּלֶק אֶל־
 בְּלַעַם לֵקֵב אִיבִי קְרֵאתִיךָ וְהִנֵּה בְּרַכְתָּ בְּרִיךְ זֶה
 שְׁלֹשׁ פְּעָמִים: וְיִחְרַאֲף בְּלֶק אֶל־בְּלַעַם וְיִסְפֹּק
 אֶת־כַּפְּיוֹ וַיֹּאמֶר בְּלֶק אֶל־בְּלַעַם לֵקֵב אִיבִי
 קְרֵאתִיךָ וְהִנֵּה בְּרַכְתָּ בְּרִיךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:
 וְתַקַּף רִגְזָא דְבִלְק בְּכַלְעַם וְשַׁקְפִּינִן לִידוּהִי
 וְאַמְר בְּלֶק לְכַלְעַם לְמִילַט סְנֵאִי קְרִיתֶךָ וְהָא
 בְּרַכָּא מְבַרְכַת לְהוּן דְּנִן תְּלַת זְמִינִן: יא. וְעַתָּה
 בְּרַח־לְךָ אֶל־מִקְוֵיךָ אֲמַרְתִּי כְּבֹד אַכְבְּדֶךָ וְהִנֵּה
 מְנַעַךְ יְהוָה מִכְּבוֹד: וְעַתָּה בְּרַח־לְךָ אֶל־מִקְוֵיךָ
 אֲמַרְתִּי כְּבֹד אַכְבְּדֶךָ וְהִנֵּה מְנַעַךְ יְהוָה מִכְּבוֹד:
 וּכְעַן זִיל לָךְ לְאַתְרֶךָ אֲמַרִּית יִקְרָא אֲנִיקְרַנְךָ וְהָא
 מְנַעַךְ ייִ מִן יִקְר: יב. וַיֹּאמֶר בְּלַעַם אֶל־בְּלֶק
 הֲלֹא גַם אֶל־מִלְאַכְיָד אֲשֶׁר־שָׁלַחְתָּ אֵלַי דִּבְרַתִּי
 לֹאמֹר: וַיֹּאמֶר בְּלַעַם אֶל־בְּלֶק הֲלֹא גַם אֶל־
 מִלְאַכְיָד אֲשֶׁר־שָׁלַחְתָּ אֵלַי דִּבְרַתִּי לֹאמֹר: וְאַמְר

בְּלַעַם לְבִלְק בְּנֵה לִי הֲכָא שְׂבַעָא מְדַבְּחִין וְאַתְקִין
 לִי הֲכָא שְׂבַעָא תוֹרִין וְשְׂבַעָא דְכִרִין: ל. וַיַּעַשׂ
 בְּלֶק כַּאֲשֶׁר אָמַר בְּלַעַם וַיַּעַל פֶּר וְאִיל בַּמִּזְבֵּחַ:
 וַיַּעַשׂ בְּלֶק כַּאֲשֶׁר אָמַר בְּלַעַם וַיַּעַל פֶּר וְאִיל
 בַּמִּזְבֵּחַ: וַעֲבַד בְּלֶק כְּמָא דִּי אָמַר בְּלַעַם וְאַסְק
 תוֹר וְדַכְר עַל כָּל מְדַבְּחָא: מ. וַיֵּרָא בְּלַעַם כִּי
 טוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה לְבָרַךְ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְלֹא־הִלְךְ
 כְּפַעַם־כְּפַעַם לְקִרְאתָ נְחֻשִׁים וַיִּשֶׁת אֶל־
 הַמְדַבֵּר פְּנָיו: וַיֵּרָא בְּלַעַם כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה
 לְבָרַךְ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְלֹא־הִלְךְ כְּפַעַם־כְּפַעַם לְקִרְאתָ
 נְחֻשִׁים וַיִּשֶׁת אֶל־הַמְדַבֵּר פְּנָיו: וַחֲזָא בְּלַעַם אַרְי
 תַקִּין קָדָם ייִ לְבָרְכָא יֵת יִשְׂרָאֵל וְלֹא הִלְךְ כְּזַמֵּן
 בְּזַמֵּן אֱלֵהוּן לְקַדְמוֹת נְחֻשִׂיא וְשׁוּי לְמַדְבְּרָא
 אֲפוּהִי: נ. וַיִּשָּׂא בְּלַעַם אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־
 יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו וְתַהִי עֲלָיו רוּחַ אֱלֹהִים:
 וַיִּשָּׂא בְּלַעַם אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן
 לְשִׁבְטָיו וְתַהִי עֲלָיו רוּחַ אֱלֹהִים: וַזְקַף בְּלַעַם יֵת
 עֲנוּהִי וַחֲזָא יֵת יִשְׂרָאֵל שֶׁרֵן לְשִׁבְטוּהִי וְשִׁרְת
 עֲלוּהִי רוּחַ נְבוּאָה מִן קָדָם ייִ: ז. וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ
 וַיֹּאמֶר נֹאם בְּלַעַם בְּנֹו כְּעוֹר וְנֹאם הַגִּבֹּר שְׁתֵּם
 הָעֵינִי: וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נֹאם בְּלַעַם בְּנֹו כְּעוֹר
 וְנֹאם הַגִּבֹּר שְׁתֵּם הָעֵינִי: וְנִטַל מִתְּלָה וְאַמְר אֲמַר
 בְּלַעַם בְּרַח בְּעוֹר וְאַמְר גְּבַרָא דְשַׁפִּיר חֲזִי:
 ח. נֹאם שְׁמַע אֲמַר־יִאֵל אֲשֶׁר מַחֲזֵה שְׂדֵי יַחֲזֵה
 נִפְל וְגִלּוּי עֵינַיִם: נֹאם שְׁמַע אֲמַר־יִאֵל אֲשֶׁר
 מַחֲזֵה שְׂדֵי יַחֲזֵה נִפְל וְגִלּוּי עֵינַיִם: אֲמַר דְשַׁמַּע
 מִימַר מִן קָדָם אַל יַחֲזוּ מִן קָדָם שְׂדֵי חֲזִי שְׂכִיב
 וּמַתְגַּלִּי לָהּ: ט. מֵה־טַבּוֹ אֲהִלִּיךָ יַעֲקֹב
 מִשְׁפַּנְתִּיךָ יִשְׂרָאֵל: מֵה־טַבּוֹ אֲהִלִּיךָ יַעֲקֹב
 מִשְׁפַּנְתִּיךָ יִשְׂרָאֵל: מָא טַבָּא אַרְעֶךָ יַעֲקֹב בֵּית
 מִישְׁרֵיךָ יִשְׂרָאֵל: י. בְּנַחֲלִים נָפְיוֹ בְּנִגְתָּ עֲלֵי
 נְהַר כְּפֵאֵהִלִים נָטַע יְהוָה כְּפֵאֵרִזִים עֲלֵי־מִיּוֹם:
 בְּנַחֲלִים נָפְיוֹ בְּנִגְתָּ עֲלֵי נְהַר כְּפֵאֵהִלִים נָטַע יְהוָה
 כְּפֵאֵרִזִים עֲלֵי־מִיּוֹם: בְּנַחֲלִין דְּמַדְבְּרִין בְּנִגְתָּ שַׁקָּא

וְהָיָה יְרֵשָׁה שְׁעִיר אִיבּוֹ וְיִשְׂרָאֵל עֹשֶׂה חֵיל:
 וְהָיָה אָדוֹם יְרֵשָׁה וְהָיָה יְרֵשָׁה שְׁעִיר אִיבּוֹ
 וְיִשְׂרָאֵל עֹשֶׂה חֵיל: וְהָיָה אָדוֹם יִרְמָא וְהָיָה יִרְמָא
 שְׁעִיר לְבַעֲלֵי דְכַבּוּהֵי וְיִשְׂרָאֵל יִצְלַח בְּנִכְסֵינָ:
 י. וְיִרְדָּ מִיַּעֲקֹב וְהָאֲבִיד שְׂרִיד מְעִיר: וְיִרְדָּ
 מִיַּעֲקֹב וְהָאֲבִיד שְׂרִיד מְעִיר: וְיַחֲזוּ חֵד מִדְּבִית
 יַעֲקֹב וְיִזְכּוּ מִשׁוּב מִקְרִיַת עַמְמִיָּא: כ. וְיִרְא
 אֶת־עַמְלֹק וְיִשְׂאָ מִשְׁלוֹ וְיִאמֶר רֵאשִׁית גּוֹיִם
 עַמְלֹק וְאַחֲרִיתוֹ עַדִּי אֲבָד: וְיִרְא אֶת־עַמְלֹק וְיִשְׂאָ
 מִשְׁלוֹ וְיִאמֶר רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֹק וְאַחֲרִיתוֹ עַדִּי
 אֲבָד: וְיַחֲזֵא יָת עַמְלֹקָאָה וְנִטְל מִתְּלָה וְאָמַר רִישׁ
 קְרַבְיָא דְיִשְׂרָאֵל הָוָה עַמְלֹקָאָה וְסוֹפָה לְעַלְמָא
 יִיבֹד: כא. וְיִרְא אֶת־הַקִּינִי וְיִשְׂאָ מִשְׁלוֹ וְיִאמֶר
 אֵיתָן מוֹשֶׁבְךָ וְשֵׁים בְּסַלְעַ קַנְדָּ: וְיִרְא אֶת־הַקִּינִי
 וְיִשְׂאָ מִשְׁלוֹ וְיִאמֶר אֵיתָן מוֹשֶׁבְךָ וְשֵׁים בְּסַלְעַ
 קַנְדָּ: וְיַחֲזֵא יָת שְׁלֵמָאָה וְנִטְל מִתְּלָה וְאָמַר תְּקִיף
 בֵּית מוֹתְכָךְ וְשׁוּי בְּכַרְךָ תְּקִיף מְדוֹרְךָ: כב. כִּי
 אִם־יְהִיָה לְבַעֵר קָוֹן עַד־מָה אֲשׁוּר תִּשְׁבְּךָ: כג. כִּי
 אִם־יְהִיָה לְבַעֵר קָוֹן עַד־מָה אֲשׁוּר תִּשְׁבְּךָ: אָרִי
 אִם יְהִי לְשִׁצָּאָה שְׁלֵמָאָה עַד מָה אֶתְוֹרָאָה
 יִשְׁבְּנָךְ: כד. וְיִשְׂאָ מִשְׁלוֹ וְיִאמֶר אֹוִי מִי יְחִיָה
 מִשְׁמֹו אֵל: וְיִשְׂאָ מִשְׁלוֹ וְיִאמֶר אֹוִי מִי יְחִיָה
 מִשְׁמֹו אֵל: וְנִטְל מִתְּלָה וְאָמַר וִי לְחִיבְיָא דְיַחֲזֹן
 פִּד יַעֲבֹד אֱלֹהָא יָת אֵלֵינָ: כה. וְצִים מִיַּד פְּתִים
 וְעֵנּוּ אֲשׁוּר וְעֵנּוּ עֵבֶר וְגַם־הוּא עַדִּי אֲבָד: וְצִים
 מִיַּד פְּתִים וְעֵנּוּ אֲשׁוּר וְעֵנּוּ עֵבֶר וְגַם־הוּא עַדִּי
 אֲבָד: וְסִיעֵן יִצְטַרְחֵן מְרוֹמְאֵי וְיַעֲנֹן לְאֶתְוֹר
 וְיִשְׁתַּעֲבְדוּן לְעֵבֶר פְּרַת וְאָף אֲנֹוֹן לְעַלְמָא יִיבְדוּן:
 כו. וְיִקָּם בְּלַעַם וְיִלְךְ וְיִשָּׁב לְמִקְמוֹ וְגַם־בְּלֹק
 הַלְךְ לְדַרְכּוֹ: וְיִקָּם בְּלַעַם וְיִלְךְ וְיִשָּׁב לְמִקְמוֹ
 וְגַם־בְּלֹק הַלְךְ לְדַרְכּוֹ: וְקָם בְּלַעַם וְאִזַּל וְתַב
 לְאֶתְרָה וְאָף בְּלֹק אִזַּל לְאֶרְחָה: פ. א. וְיִשָּׁב
 יִשְׂרָאֵל בְּשִׁטִּים וְיַחַל הָעָם לִזְנוֹת אֶל־בְּנוֹת
 מוֹאָב: וְיִשָּׁב יִשְׂרָאֵל בְּשִׁטִּים וְיַחַל הָעָם לִזְנוֹת

בְּלַעַם לְבָלַק הָלָא אָף לְאִזְגִידִךְ דִּי שְׁלַחַת לְוֹתִי
 מִלְּלִית לְמִימְרָ: י. אִם־יִתְּנִי לִי בְּלֹק מְלֵא בֵּיתוֹ
 כְּסָף וְזָהָב לֹא אוֹכַל לְעֵבֶר אֶת־פִּי יְהוָה
 לְעֹשׂוֹת טוֹבָה אוֹ רָעָה מִלְּפִי אֲשֶׁר־יְדַבֵּר יְהוָה
 אִתּוֹ אֲדַבֵּר: אִם־יִתְּנִי לִי בְּלֹק מְלֵא בֵּיתוֹ כְּסָף
 וְזָהָב לֹא אוֹכַל לְעֵבֶר אֶת־פִּי יְהוָה לְעֹשׂוֹת טוֹבָה
 אוֹ רָעָה מִלְּפִי אֲשֶׁר־יְדַבֵּר יְהוָה אִתּוֹ אֲדַבֵּר: אִם
 יִתֵּן לִי בְּלֹק מְלִי בֵּיתָה כְּסָף וְזָהָב לִית לִי רְשׁוֹ
 לְמַעֲבַר עַל גְּזֵרַת מִימְרָא דִּי לְמַעֲבַד טַבְתָּא אוֹ
 כִּישְׁתָּא מְרַעוּתִי דִּימְלַל יִי יְתָה אֲמַלְל:
 שְׂבִיעֵי י. וְעֲתָה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לְכָה אֵיעֲצֹךְ
 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים:
 וְעֲתָה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לְכָה אֵיעֲצֹךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
 הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים: וְכַעַן הָא אֲנָא
 אִזַּל לְעַמִּי אֵיתָא אֲמַלְפִּינָךְ מָה דְתַעֲבַד וְאַחֲוִי לָךְ
 מָה דִיעֲבַד עַמָּא הַדִּין לְעַמְּךָ בְּסוֹף יוֹמִיָּא:
 יו. וְיִשְׂאָ מִשְׁלוֹ וְיִאמֶר נָאִם בְּלַעַם בְּנֹו בְּעֵר
 וְנָאִם הַגִּבֹּר שְׁתָּם הָעֵינִי: וְיִשְׂאָ מִשְׁלוֹ וְיִאמֶר נָאִם
 בְּלַעַם בְּנֹו בְּעֵר וְנָאִם הַגִּבֹּר שְׁתָּם הָעֵינִי: וְנִטְל
 מִתְּלָה וְאָמַר אִמְר בְּלַעַם בְּרַה בְּעוֹר וְאָמַר גְּבִרָא
 דְשִׁפִּיר חַזִּי: יז. נָאִם שְׁמַע אֲמַר־יֵאל וְיִדַע
 דַּעַת עֲלִיּוֹן מַחֲזָה שְׂדֵי יַחֲזָה נָפֵל וְגִלּוּי עֵינַיִם:
 נָאִם שְׁמַע אֲמַר־יֵאל וְיִדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן מַחֲזָה שְׂדֵי
 יַחֲזָה נָפֵל וְגִלּוּי עֵינַיִם: אִמְר דְשִׁמַּע מִימְרָ מִן
 קְדָם אֵל וְיִדַע מַדַּע מִן קְדָם עֲלָאָה חַזוּ מִן קְדָם
 שְׂדֵי חַזִּי שְׂכִיב וּמַתְגַּלִּי לָהּ: יח. אֲרָאֲנֹו וְלֹא
 עֲתָה אֲשׁוּרְנֹו וְלֹא קְרוֹב דְרָךְ כּוֹכָב מִיַּעֲקֹב וְקָם
 שְׂבֹט מִיִּשְׂרָאֵל וּמַחֲזֵן פְּאֲתֵי מוֹאָב וְקַרְקַר
 פְּלִבְנֵי־שֵׁת: אֲרָאֲנֹו וְלֹא עֲתָה אֲשׁוּרְנֹו וְלֹא קְרוֹב
 דְרָךְ כּוֹכָב מִיַּעֲקֹב וְקָם שְׂבֹט מִיִּשְׂרָאֵל וּמַחֲזֵן
 פְּאֲתֵי מוֹאָב וְקַרְקַר פְּלִבְנֵי־שֵׁת: חַזִּיתָה וְלֹא כַעַן
 סְכִיתָה וְלֹא אֵיתוּהֵי קְרִיב פִּד קָוִם מִלְּפָא מִיַּעֲקֹב
 וְיִתְרַבָּא מִשִּׁחָא מִיִּשְׂרָאֵל וְקַטּוּל וּבְרַבִּי מוֹאָב
 וְיִשְׁלוּט בְּכָל בְּנֵי אֲנָשָׁא: יח. וְהָיָה אָדוֹם יְרֵשָׁה

כָּא וַיִּקְרַב אֶל־אָחִיו אֶת־הַמְדִינִית לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְהָמָּה בָכִים פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְהָא גִבְרָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָתָּא וַיִּקְרַב לְוַת אַחוּהִי יַת מְדִינַתָּא לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָּל כְּנַשְׁתָּא דְכְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנֹנִן בְּכֹן בְּתַרְע מִשְׁפָּן זְמָנָא:

מַפְסוּד: וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן־אֱלֶעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וַיִּקָּם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רֶמֶח בְּיָדוֹ: וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן־אֱלֶעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וַיִּקָּם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רֶמֶח בְּיָדוֹ: וַחֲזָא פִּינְחָס בַּר אֱלֶעָזָר בַּר אֶהֱרֹן כִּהְנָא וְקָם מִגּוֹ כְּנַשְׁתָּא וַיִּנְסִיב רֶמְחָא בְּיַדָּהּ: וַיִּבֵּא אַחֵר אִישׁ־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקִּפָּה וַיִּדְקֹר אֶת־שְׁנֵיהֶם אֵת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת־הָאִשָּׁה אֶל־קִבְתָּהּ וַתַּעֲצֹל הַמַּגִּפָּה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּבֵּא אַחֵר אִישׁ־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקִּפָּה וַיִּדְקֹר אֶת־שְׁנֵיהֶם אֵת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת־הָאִשָּׁה אֶל־קִבְתָּהּ וַתַּעֲצֹל הַמַּגִּפָּה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְעַל כְּתָר גִּבְרָא בַר יִשְׂרָאֵל לְקַבְתָּא וּבִזְע יַת פְּרוּיָהוֹן יַת גִּבְרָא בַר יִשְׂרָאֵל וַיַּת אֶתְתָּא לְמַעְהָא וְאֶתְפְּלִי מוֹתְנָא מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי הַמָּתִים בַּמַּגִּפָּה אַרְבַּעָה וְעֶשְׂרִים אֱלָף: וַיְהִי הַמָּתִים בַּמַּגִּפָּה אַרְבַּעָה וְעֶשְׂרִים אֱלָף: וַחֲזָא דְמִיתוּ כְּמוֹתְנָא עֶשְׂרִין וְאַרְבַּעָא אֱלָפִין: וַיְהִי הַמָּתִים בַּמַּגִּפָּה אַרְבַּעָה וְעֶשְׂרִים אֱלָף: פ פ פ

ק"ד פסוקים, מנז"ח סימן.

אֶל־בְּנוֹת מוֹאָב: וַיִּתֵּב יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁטִין וְשָׂרֵי עַמָּא לְמַטְעֵי כְּתָר בְּנַת מוֹאָב: ה וַתִּקְרָאן לְעָם לְזִבְחֵי אֱלֹהֵיהוֹן וַיֹּאכַל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְאֱלֹהֵיהוֹן: וַתִּקְרָאן לְעָם לְזִבְחֵי אֱלֹהֵיהוֹן וַיֹּאכַל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְאֱלֹהֵיהוֹן: וַקְרָא לְעַמָּא לְדְכַחֵי טַעֲוֹתְהוֹן וְאָכַל עַמָּא וּסְגִידוֹ לְטַעֲוֹתְהוֹן: ג וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְכַעַל פְּעוֹר וַיַּחֲרַאֲף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל: וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְכַעַל פְּעוֹר וַיַּחֲרַאֲף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל: וְאַתְחַבַּר יִשְׂרָאֵל לְכַעֲלָא פְעוֹר וְתַקַּף רַגְזָא דִּי בְּיִשְׂרָאֵל: ה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח אֶת־כָּל־רֵאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לַיהוָה נֶגֶד הַשָּׁמַיִם וַיֵּשֶׁב חֲרוֹן אַף־יְהוָה מִיִּשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח אֶת־כָּל־רֵאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לַיהוָה נֶגֶד הַשָּׁמַיִם וַיֵּשֶׁב חֲרוֹן אַף־יְהוָה מִיִּשְׂרָאֵל: וַאֲמַר יְיָ לְמֹשֶׁה דְּבַר יַת כָּל רֵישֵׁי עַמָּא וְדוֹן וּקְטוֹל דְּחֵיב קְטוֹל קָדָם יְיָ לְקַבַּל שְׁמַשָּׂא וַיִּתּוֹב תְּקוּף רַגְזָא דִּי מִיִּשְׂרָאֵל: ה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־שַׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל הֲרֹגוּ אִישׁ אֲנָשָׁיו הַנִּצְמָדִים לְכַעַל פְּעוֹר: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־שַׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל הֲרֹגוּ אִישׁ אֲנָשָׁיו הַנִּצְמָדִים לְכַעַל פְּעוֹר: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְדִינֵי יִשְׂרָאֵל קְטוֹלוּ גִבְרֵיהִי דְאַתְחַבְרוּ לְכַעֲלָא פְעוֹר: ו וְהָנָּה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּא וַיִּקְרַב אֶל־אָחִיו אֶת־הַמְדִינִית לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְהָמָּה בָכִים פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְהָנָּה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל

הפטרה לפרשת בלק לקריאה בציבור ולשמו"ת בתרי עשר במיכה פרק ה

ה וְהָיָה שְׂאֵרִית יַעֲקֹב בְּקִרְב עַמִּים רַבִּים כְּמַל מֵאֵת יְהוָה כְּרַבִּיבִים עַל־יַעֲשֵׁב אֲשֶׁר לֹא־יִקְוָה לְאִישׁ וְלֹא יִחַל לְבַנֵּי אָדָם: וְהָיָה שְׂאֵרִית יַעֲקֹב בְּגוֹיִם בְּקִרְב עַמִּים רַבִּים כְּאֵרוֹה בְּכַהֲמוֹת יַעַר כְּכַפִּיר בְּעַדְרֵי־צֹאן אֲשֶׁר אִם־עֵבֶר וְרָמָם וְטָרַף וְאִין מִצִּיל: ה תָּרַם יַדְךָ עַל־צִרְיָךְ וְכָל־אֲיִבֶיךָ יִפְרָתוּ: וְהָיָה בַיּוֹם־הַהוּא נֹאֵם־יְהוָה וְהַכְרַתִּי סוּסֶיךָ מִקִּרְבְּךָ וְהִאֲבַדְתִּי מִרְכָּבְתֶיךָ: וְהַכְרַתִּי עָרֵי אַרְצְךָ וְהִרְסֵתִי כָּל־מִבְצָרֶיךָ: וְהַכְרַתִּי כִשְׁפִים מִיָּדְךָ וּמַעֲוֹנִיִּים לֹא יְהִיוּ־לְךָ: וְהַכְרַתִּי פְסִילֶיךָ וּמִצְבֹּתֶיךָ מִקִּרְבְּךָ וְלֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה עוֹד לְמַעֲשֵׂה יָדֶיךָ: וְנִתְּשֵׁתִי אֲשִׁירֶיךָ מִקִּרְבְּךָ וְהִשְׁמַדְתִּי

עָרִיד: ה' וְעָשִׂיתִי בָאָף וּבַחֲמָה נֶקֶם אֶת־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ: ו' א' שָׁמְעוּ־נָא אֶת אֲשֶׁר־יְהוָה
 אָמַר קוּם רִיב אֶת־הַהָרִים וְתִשְׁמַעְנָה הַגְּבָעוֹת קוֹלְךָ: ב' שָׁמְעוּ הָרִים אֶת־רִיב יְהוָה וְהֶאֱתַנּוּם
 מִסְדֵי אֶרֶץ כִּי רִיב לִיהוָה עִם־עַמּוֹ וְעַם־יִשְׂרָאֵל יִתּוֹפֵחַ: ג' עַמּוֹ מִה־עָשִׂיתִי לָךְ וַיָּמָה הִלַּאתִיךָ עֲנֵה
 כִּי: ד' כִּי הִעֲלִיתִךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּמִבְּיַת עֲבָדִים פְּדִיתִיךָ וְאֲשַׁלַּח לְפָנֶיךָ אֶת־מֹשֶׁה אֶהְרֹן וּמִרְיָם:
 ה' עַמּוֹ וְכִרְנָא מִה־יַעֲזֹב בְּלֶקַּח מִלְכָּךְ מוֹאָב וּמִה־עֲנָה אֹתוֹ בְּלַעַם בֶּן־בְּעֹר מִן־הַשָּׁטִיִּם עַד־הַגְּלָגֶל
 לְמַעַן דַּעַת צְדָקוֹת יְהוָה: ו' בַּמָּה אֶקְרָם יְהוָה אֶכַּף לֵאלֹהֵי מְרוֹם הָאֶקֶדְמֵנּוּ בְּעוֹלוֹת בַּעַגְלִים בְּנֵי
 שָׁנָה: ז' הִירְצָה יְהוָה בְּאַלְפֵי אֵילִים בְּרִבְבוֹת נְחִלֵי־שֶׁמֶן הָאֶתֵּן בְּכוֹרֵי פִשְׁעֵי פָרִי בְטַנֵּי חַטָּאת
 נַפְשֵׁי: ח' הִגִּיד לָךְ אֲדָם מִה־טוֹב וּמִה־יְהוָה דוֹרֵשׁ מִמֶּךָ כִּי אִם־עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד וְהִצַּנַּע
 לְכַת עִם־אֱלֹהֶיךָ:

נוסעים לרבי?

יש לנו כיסוי ביטוחי לחו"ל מושלם עבורך!

גפן בס"ד

להצטרפות ויעוץ חינם:
 077-444-7777

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
 ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
 בני הרה"ח ר' שלום ישעיהו ע"ה דייטש

אל חובבי התורה ולומדיה

מרתחיל

המחזור ה-40

בלימוד הרמב"ם

שלושה פרקים ליום ו'ספר המצוות'

הציבור הרחב נקרא להתמיד,
ומי שטרם הצטרף - להצטרף, ללימוד היומי בספר
"היד החזקה - משנה תורה" לרמב"ם
עפ"י תקנתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זי"ע,
אליה הצטרפו גדולי התורה והחסידות

שלושה מסלולי לימוד

- 1 **שלושה פרקים ליום - מחזור הארבעים**
מתחיל ביום י"ח בתמוז תש"פ ויסיימם ביום ג' בתמוז תשפ"א
- 2 **פרק אחד ליום - מחזור הארבע עשר**
מתחיל ביום י"ח בתמוז תש"פ ויסיימם ביום כ"ט בניסן תשפ"ג
- 3 **ספר המצוות**
מסלול זה מיועד בעיקר לנשים, לילדים ולבעלי ידע התחלתי בלימוד התורה שבעל-פה. הנושאים הנלמדים בו בכל יום תואמים את הנושאים הנלמדים בספר "היד החזקה" - לפי מסלול שלושה פרקים.

מעלת הלימוד היומי ברמב"ם

הרמב"ם מגדיר את חיבורו הגדול: "מקבץ לתורה שבעל-פה כולה". הלומד את הרמב"ם מדי יום מסיים אפוא בפרק הזמן האמור, את כל הלכות התורה שבעל-פה ובכך הוא מתאחד באחדות נפלאה עם רבבות אלפי ישראל הלומדים את הרמב"ם מדי יום ביומו.

לימוד השיעור היומי
ולהורדת מורה-שיעור למחשב:
www.chabad.org.il מדור: פרסומים

בסיום כל מחזור נערכת
חגיגת סיום הלימוד ברמב"ם ברוב עם הדרת מלך
הציבור הרחב מוזמן
להשתתף בחגיגות הסיום

הציבור הרחב מוזמן לקחת חלק
בשמחת גמרה של תורה ולהשתתף

במעמד העולמי של

סיום

המחזור ה-39

בלימוד הרמב"ם

במסלול הלימוד היומי
של שלושה פרקים ליום ו'ספר המצוות'

ליד ציון הרמב"ם

בעיה"ק טבריה

מעמד הסיום יהיה אי"ה ביום הסיום,
כהוראת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו,
מחולל תקנת הלימוד ברמב"ם

ביום חמישי ו"ז תמוז 9/7/2020
בשעה 19:00 בערב,
במתחם הציון בטבריה
במעמד רבנים, משפיעים
ושלוחי הרבי

מעמד הסיום ישודר גם
בשידור חי

באמצעות אתר חב"ד און ליין
בהשתתפות קהל אנ"ש חסידי חב"ד
מכל רחבי תבל

בהתאם
להנחיות ומגבלות
משרד הבריאות